

KAPITOLA TŘETÍ

PRINCIPY DUCHOVNÍ METAFYZIKY

Dne 2. – 4. října 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 24 – 49, 3. kapitola.

Nejvyšší požádal o to, aby bylo přeneseno následující zjevení k úvaze pro všechny, kdo se zajímají o zvýšení a obohacení své duchovnosti.

Je čas zjevit něco o povaze a struktuře Stvoření. To, co následuje, přesahuje vše, co bylo v tomto ohledu předtím řečeno. Nebude snadné tomu porozumět.

Moderní teoretičtí fyzikové na Zemi vágně chápou, že každá a veškerá částice hmoty je nějak spojena s každou a veškerou částicí někde jinde v celém fyzickém Vesmíru. Tito vědci si uvědomují, že toto spojení a vztah není povahy lokální. To naznačuje, že tyto částice nějak překračují známé zákony prostorově - časového kontinua fyzického Vesmíru a ustavují synchronní, simultánní a diskrétní inter- a intrapropojení, takže cokoli se stane s jednou částicí na jednom zvláštním místě, má okamžitý dopad na všechny její protějšky po celém fyzickém Vesmíru.

Tato teorie může být považována za částečně správnou do té míry, s jakou jsou pozemští vědci s to ji chápat a formulovat. Avšak v této teorii existují dva hlavní problémy a omezení:

Za prvé je tato teorie jednodimenzionální, omezená pouze na fyzický Vesmír. Vůbec žádný nebo jen malý zřetel je brán na multidimenzionální propojení a vztahy. Tato teorie uznává, že toto inter- a intrapropojení a vztažení existuje jen v rámci fyzického Vesmíru. Existence něčeho jiného než fyzického Vesmíru se nebere v úvahu. A ačkoli pozemští vědci uznávají fakt, že toto propojení sleduje nějaké záhadné zákony, jim neznámé, a že pojetí neustálého plynutí či linearity již není udržitelné, nicméně odmítají uvažovat o nejdůležitějším faktoru takové situace – o faktoru duchovním. Tento duchovní faktor tvrdí, že veškerá propojenost a vztahy všech událostí a jevů po celém Stvoření nejsou ohraničeny na jednodimenzionální oblast, ale mají multidimenzionální povahu. To znamená, že každá částice fyzického Vesmíru je spojena a vytváří vztah nejen s ostatními částicemi fyzického Vesmíru, ale což je nejdůležitější, se souvztažnými protějšky v intermediálním čili duchovně - přírodním vesmíru a v niterném čili duchovním vesmíru. Tato vzájemná spojení a vztahy jsou povahy diskrétní, synchronní a simultánní, ale zároveň, co se interspojení a intervztažnosti týká, také povahy spojitě.

Ačkoli pozemští vědci postulují čtyři dimenze, je tento postulát omezen jen na fyzický Vesmír. Takže se jedná o jednodimenzionální přístup, protože v rámci každé dimenze lze ustanovit vjemové dimenze, jež se vztahují více k subjektivnímu vnímání dimenze, v níž jedinec ustavil své současné jsoucno a bytí než k ostatním dimenzím reality.

Druhý problém výše uvedené teorie spočívá ve faktu, že pozemští vědci se snaží definovat vše z pozice jejich vlastního fyzického Vesmíru, z vesmíru, který fakticky

není skutečným fyzickým vesmírem, ale vymístěnou zónou skutečného vesmíru (viz první kapitolu této knížečky). Problémem v této situaci je to, že co vědci považují za hmotu, realitu, částice atd., není pravou hmotou, realitou a částicemi atd., ale fakticky odpadnutí, odpad a vymístění hmoty, reality, částic atd. Toto odpadnutí a odpad je výsledkem toho, že si sentientní entity neustále uvědomují, že mají možnost volby, která je v protikladu k realitě pozitivního stavu a k duchovním principům. Takové uvědomění, které je stálým a neustálým uvědoměním toho, že každý má věčnou možnost si zvolit popírání, odmítání či zkseslování duchovní reality pozitivního stavu, což produkuje antimyšlenky, antiideje a antivjemy a antipojmy, které jsou vedlejším produktem existence takové volby. Pojetí antihmoty, antivesmíru atd. se fakticky odvozuje z existence takové možnosti volby.

V tomto ohledu lze najisto spekulovat, že zóny vymístění (z nichž se pozemští vědci snaží chápat Vesmír) vytvářejí podobu antivesmíru, antihmoty a antičástic, které vědci vnímají vzhůru nohama jako skutečný Vesmír, skutečnou hmotu a skutečné částice. Takže zákony, principy a kategorie z této pozice či tímto přístupem odvozené nemají nic společného se zákony, principy a kategoriemi skutečného vesmíru. Jsou platné jen v rámci zóny vymístění.

V tomto bodě je nutné uznat, že vesmír je ovládán a řízen jistým souborem zákonů a principů, které mají univerzální použitelnost a obecnou platnost. Z těchto obecných typů zákonů a principů se odvozují odlišné soubory, které mají jen místní použitelnost a platnost.

Lze uvažovat, že existují obecné zákony a principy, které ovládají a řídí fyzický Vesmír. Z nich se odvozují zákony a principy, které ovládají a řídí určitý zvláštní sluneční systém. A z nich se pak odvozují zákony a principy ovládající a řídící určitou zvláštní fyzickou planetu.

Zákony a principy ovládající a řídící určitou fyzickou planetu jsou platné a použitelné pouze ve sféře této planety.

Protože se však tyto zákony a principy v obecném smyslu odvozují ze zákonů a principů slunečního systému odpovídajícího této planetě, jsou všechny planety tohoto systému navzájem propojeny a ve vzájemných vztazích. Zákony a principy takového jednotlivého slunečního systému jsou pak platné a použitelné jen v rámci něho.

Jelikož se však v obecnosti odvozují ze zákonů a principů jim odpovídající fyzické galaxie, jsou všechny solární systémy a jejich planety vzájemně propojeny a ve vzájemných vztazích.

A ovšem jelikož se zákony a principy jedné fyzické galaxie v obecnosti odvozují ze zákonů a principů jim odpovídajícího fyzického vesmíru, jsou všechny galaxie, jejich sluneční systémy a jejich planety a ostatní tělesa ve stavu a procesu neustálého inter- a intrapropojení a vztažení.

Avšak, jak se shora uvádí, toto je jeden ohraničený aspekt inter- a intraropojení a vztažení a tento typ propojení a vztažnosti lze pojímat jako spojitý a simultánní modus.

Ačkoli je takový modus spojitý a simultánní propojenosti a vztažnosti životně závažný pro přežití každého fyzického vesmíru v něm samém, není dostatečný pro přežití vně jeho samého.

Principem zde je, že všechny zákony a principy, které ovládají a řídí odpovídající fyzický vesmír, mají vztah a spojení se zákony a principy jiných fyzických vesmírů,

kteřé existují v odlišných prostorově - časových kontinuech. Ty jsou všechny navzájem závislé. Ale dokonce ani tato situace není dostatečná pro jejich náležitě fungování a přežití. Jakékoli zákony a principy každého fyzického vesmíru s jeho galaxiemi, solárními systémy, planetami a tělesy se odvozují z ještě obecnějších zákonů a principů intermediálních čili duchovně - přírodních vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a těles. Až na to, že spolu souvztaží, nemá struktura a povaha tohoto intermediálního světa nic společného se strukturou a povahou fyzického světa. Žádný ze zákonů a principů fyzických vesmírů není platný a použitelný ve vesmírech intermediálních, ačkoli své obecné jsoucno a bytí odvozují ze zákonů a principů těchto intermediálních vesmírů. Vzhledem k této derivativní povaze zákony a principy intermediálních vesmírů jsou ve všech ohledech nadřazeny všem zákonům a principům fyzických vesmírů, jako zákony a principy každého fyzického vesmíru jsou ve všech ohledech nadřazeny všem zákonům a principům každé jeho jednotlivé galaxie, a jako Zákony a principy každé jednotlivé galaxie jsou nadřazeny všem zákonům každého jejího fyzického slunečního systému.

Kvůli faktu, že všechny zákony a principy fyzických vesmírů se všemi jejich galaxiemi, solárními systémy, planetami a tělesy se v nejzazším smyslu odvozují ze zákonů a principů ovládajících a řídících vesmíry intermediální se všemi jim odpovídajícími galaxiemi, slunečními systémy, planetami a tělesy, jsou všechny ve všech ohledech navzájem propojeny a vztaženy a žádnou událost či jev na jednom místě univerza nelze náležitě chápat a vysvětlit bez jejich spojitosti a vztahu s jim souvztažným místem v každém dalším vesmíru jak ve smyslu diskrétním a synchronním.

Existuje nekonečný počet a rozmanitost fyzických vesmírů prostorově synchronních a na různých časových liniích a existuje nekonečný počet a rozmanitost intermediálních vesmírů v odlišných stavech a procesech. Jelikož se všechny zákony a principy řídící a ovládající fyzický vesmír odvozují ze zákonů a principů ovládajících a řídících intermediální vesmíry, je každé dění, událost, jev a příhoda na jakémkoli místě v každém jednotlivém fyzickém vesmíru způsobeno nastáváním souvztažných událostí a jevů jednotlivého intermediálního vesmíru a jemu odpovídajícího místa, stavu a procesu.

Ale dokonce ani toto uspořádání není dostatečné pro přežití, udržování, progresi a proces obou těchto obecných dimenzí – dimenze fyzické s nekonečným počtem a varetou jejich vesmírů a jejich nekonečným počtem a varetou galaxií, slunečních systémů, planet a rozličných těles; a dimenze duchovně - přírodní čili intermediální s nekonečným počtem a rozmanitostí intermediálních vesmírů a jejich nekonečného počtu a rozmanitosti galaxií, slunečních systémů, planet a těles.

Je třeba si uvědomit, že jak zákony a principy fyzické dimenze (s nekonečným počtem a růzností jejich subdimenzí) odvozují své jsoucno a bytí ze zákonů a principů dimenze intermediální (s nekonečným počtem a varetou jejich poddimenzí), tak také všechny zákony a principy, které ovládají a řídí intermediální dimenzi, v obecnosti odvozují původ svého jsoucna a bytí ze zákonů, které ovládají a řídí dimenzi duchovní; tato dimenze se taktéž skládá z nekonečného počtu a varetu duchovních vesmírů s nekonečným počtem jejich galaxií, solárních systémů, planet a těles. Struktura a povaha této duchovní dimenze nemá nic společného se strukturou a povahou jak intermediální dimenze, tak dimenze fyzické. Navzájem však všechny souvztaží jedna s druhou.

Vzhledem k odvozování všech zákonů a principů intermediální dimenze ze zákonů a principů dimenze duchovní, jsou tyto všechny spojeny a ve vztazích se všemi zákony a principy dimenze duchovní. Proto jsou v nejzazším smyslu každá a všechna dění,

příhody, jevy či události, které se odehrávají v intermediální dimenzi, výsledkem, důsledkem a následkem takových souvztažných událostí v dimenzi duchovní. Bez takové události v duchovní dimenzi by nic v dimenzi intermediální nemohlo nastat. A jelikož je každá událost, jev či příhoda ve fyzické dimenzi výsledkem a důsledkem s ní souvztažné události v intermediální dimenzi, pak by nic nemohlo nastat či se odehrát ani v dimenzi fyzické.

Takže každá jednotlivá částice fyzického vesmíru, jakož i celá fyzická dimenze s nekonečným počtem a varetou jejích vesmírů a jim odpovídajícím nekonečným počtem a varetou galaxií, slunečních systémů, planet a těles, je stále, neustále, simultánně a synchronně propojena a vztažena skrze dimenzi intermediální a všechny její vesmíry, galaxie a světy s dimenzí duchovní a nekonečným počtem a varetou jejích vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a těles.

Zde lze vidět, pokud někdo chce, jak je vše ve Stvoření propojeno a ve vztazích se vším jiným a jak by nic samo v sobě a sebou nemohlo být či existovat bez této vztáženosti a propojenosti.

Tato struktura, povaha a hierarchie organizace Stvoření také zvýrazňuje fakt, že ve veškerém Stvoření jsou faktory původu jakýchkoli událostí, dění, příhod atd. bez jakékoli výjimky či výluky vždy z duchovního k přírodnímu čili fyzickému, což je od uvnitř k vně, a nikdy z vně do nitra, nikdy z přírodního k duchovnímu, vyjma jen zpětnou vazbu přijímání, vnímání, reagování a zkušenosti.

Avšak tato situace ještě není zcela dostatečná pro přežití, udržování, fungování, rozvoj a progresi Stvoření.

Problémem této celkové struktury je to, že všechny její principy, zákony a kategorie které ovládají každou a veškerou dimenzi, jsou permanentně relativní k něčemu jinému a odvozují se z nějakých vyšších řádů, zákonů a principů, které pak jsou stále relativní vzhledem ke stále vyšším zákonům atd. až donekonečna.

(Pojem „dimenze“ v tomto pojednání znamená duchovní dimenzi s nekonečným počtem a varetou duchovních vesmírů a jim odpovídajícím počtem a varetou duchovních galaxií, slunečních systémů, planet a těles; intermediální čili duchovně - přírodní dimenzi s nekonečným počtem a varetou jejích intermediálních vesmírů a jim odpovídajícího nekonečného počtu a nekonečné variety intermediálních galaxií, solárních systémů, planet a těles; a fyzickou dimenzi s nekonečným počtem a varetou jejích fyzických vesmírů a jim odpovídajícího nekonečného počtu fyzických galaxií, slunečních systémů, planet a těles.)

Taková kruhová vzájemná propojenost a vztažnost by v jejích relativnosti funkcí a vzájemné závislosti logicky měla být relativní k nějakému stavu, procesu a rozpoložení, který není relativní k ničemu. Proto je na základě tohoto logicky nevyhnutelného závěru nutné postulovat Absolutní stav, Proces a Rozpoložení, které nemá v Sobě a Sebou žádnou relativnost, ale produkuje a zároveň zahrnuje všechny nekonečné počty a variety relativen v jsoucnu a bytí. Kumulativní součet takového nekonečného počtu a variety relativen obsahuje svůj Absolutní stav, Proces a Rozpoložení.

Z logiky této věci nicméně plyne, že je nemyslitelné, aby se produkovalo cokoli absolutního z něčeho relativního, byť by to byl úplný kumulativní součet všeho relativního. Tato kumulativní suma všech relativen by stále byla pouze relativní.

V tomto ohledu je zřejmé, že jediným možným řádem nastávání, probíhání a stávání se je pořadí od Absolutního stavu, Procesu a Rozpoložení K relativnímu. Absolutno nenastává, neprobíhá a nestává se, protože vždy jest v Sobě a Sebou.

Proto všechny zákony, principy a kategorie, které ovládají a řídí sobě odpovídající dimenze a jim odpovídající vesmíry a světy, se budou muset v nejzazším smyslu odvozovat z Absolutních zákonů, Principů a Kategorii, které ovládají a řídí Absolutní stav, Proces a Rozpoložení. V tomto ohledu je tedy cokoli, co nastane v jakékoli dimenzi a v jejích vesmírech a světech, nejzazším důsledkem, následkem a projevem souvztažných událostí v Absolutním stavu, který není relativní k ničemu.

Protože Absolutní stav není relativní k ničemu, je nestvořený a je vždy vně jakékoli časo - prostorové kondice. Prostorově - časová kondice znamená její relativní povahu. Nic relativního není v Absolutním, navzdory faktu, že všechno relativní pochází z Absolutního. Nic v Absolutním tedy není časové či prostorové přesto, že čas a prostor pochází z Absolutního jsoucna a bytí.

Jelikož vše a cokoli ve Stvoření a ve všech jeho dimenzích se bez jakékoli výjimky a vyloučení v nejzazším smyslu odvozuje z tohoto nestvořeného Absolutního stavu, Procesu a Rozpoložení, je vše a cokoli v jsoucnu a bytí ve stavu, procesu a rozpoložení vzájemného propojení, vztážením a závislosti.

Tento Absolutní stav, Proces a Rozpoložení lze bezpečně pojímat jako Absolutní centrum Stvoření, z něhož se neustále šíří kruhy postupující účinkem vlnění dále způsobem jak spojitým i diskrétním, tak i synchronním a simultánním. Aniž by byly samy o sobě centry, odvozují se všechny tyto kruhy jsoucna a bytí z Absolutního centra, které se neodvozuje z ničeho. Protože se odvozují z tohoto Centra, vždy jsou k němu relativní a prostřednictvím něho ke všem ostatním. Avšak protože je toto Centrum něčím, co vždy jest v sobě a sebou, může vše ostatní být a existovat jen z tohoto Centra a nikdy samo o sobě a sebou.

Toto uspořádání je souvztažně reflektováno ve struktuře všech dimenzí a jim odpovídajících vesmírů jako replice Absolutního stavu, Procesu a Kondice.

Ne příliš dávno se dostalo do pozornosti pozemských astronomů astrofyziků, že existuje singulární objekt umístěný v centru každé galaxie, singulární objekt, který, jak se zdá, vykazuje vlastnosti toho, co je nejasně známo jako černá nebo bílá díra či podobný objekt. Povaha takového objektu pozemským vědcům uniká a co tento singulární objekt ve vztahu ke galaxii představuje či znamená, jim není známo.

S jistotou lze postulovat, že takový singulární objekt existuje v centru každé a veškeré dimenze; každého a všeho vesmíru; každého a všeho slunečního systému; a každé planety a tělesa i jich všech. V nejzazším smyslu lze s jistotou a správně postulovat takové Nejzazší a Absolutní centrum – Singulární objekt – pro celé Stvoření.

Existuje přesná a dokonalá souvztažnost mezi všemi těmito singulárními objekty - centry a k Jednomu absolutnímu nejzazšímu singulárnímu centru a z něho všemi sestupnými směry až k singulárnímu objektu - centru planety či nebeského tělesa. Tyto singulární objekty - centra jsou přímo navzájem propojeny, ve vztazích a závislé a společně jsou všechny spojeny, vztážením a závislé vzhledem k Absolutnímu, Nejzazšímu zdroji - centru.

Těmito singulárními objekty - centry a prostřednictvím jich Jeden Absolutní singulární objekt - Centrum ovládá a řídí veškeré Stvoření dle ustanovených zákonů a kategorií.

Tyto zákony a kategorie jsou stejnou mírou rozšířeny po veškerém Stvoření a ve své pozici jsou náležitě přiřazeny k Absolutnímu zdroji - Centru.

Pozemští vědci mají nyní sklon nazývat tyto singulární objekty černými nebo bílými dírami. Tyto pojmy jsou deformací pravé povahy takových objektů. Je pravda, že svým způsobem absorbují vše, co k nim směřuje, včetně světla. Avšak taková absorbce NENÍ kataklyzmatická, jak si vědci myslí, ale znamená jen nové rozdělení, seřazení, vyvážení a ustanovení relevantních dimenzionálních elementů (fyzických, intermediálních nebo duchovních) v souladu s duchovním principem rovnováhy. Avšak funkce takového objektu není omezena na takový proces. Jeho hlavní funkcí je vyvažování toho, co je přiděleno jeho oblasti Stvoření, a udržování spojovací linie ke všem ostatním vesmírům, galaxiím, slunečním systémům, planetám a nebeským tělesům v rámci jeho vlastní dimenze a všech jejích poddimenzí, časových linií a paračasů.

Takže pokud by někdo mohl k takovému singulárnímu objektu přistoupit a vstoupit do něho a jestliže by měl náležitou znalost souvztažností, které ovládají a řídí tato centra, byl by s to cestovat a okamžitě se objevit v jakémkoli místě a čase po celém Stvoření.

Vzhledem k neznalosti na Zemi existující, která je vytvářena aktivovaným a dominujícím negativním stavem a procesem, si lidé na Zemi neuvědomují, že není nic snadnějšího než učinit právě to. A nejen to, ale jestliže by byl kdo schopen tyto zákony a principy souvztažností objevit a manipulovat s nimi, byl by s to tento singulární objekt snadno a bez námahy vybudovat takřikajíc na vlastním dvorku a prostě jím vkročit a objevit se v jakémkoli místě a čase ve Stvoření, v jakém si přeje, a po návštěvě zde se vrátit zpět do svého vlastního místa a doby, aniž by ztratil nějaký čas, který mezitím uběhl. Tato znalost byla u všech na Zemi a v obydlené zóně vymístění vymazána, aby pod vlivem negativního stavu svými zlými záměry nezničili sami sebe a veškeré Stvoření.

Jak lze vidět, jsou tyto singulární objekty v jistém smyslu vyvažujícími, ovládajícími a řídicími principy jim odpovídajících oblastí a galaxií.

Tento stav lze považovat za vnější, zevní či fyzickou strukturu Stvoření ("fyzický" v této souvislosti neoznačuje "hmotný" ale jen formální uspořádání událostí v rámci různých dimenzí a mezi nimi). Avšak struktura a povaha Stvoření není omezena na toto formální uspořádání a jím. Jsoucno a bytí různých forem Stvoření není samoúčelné a zaměřené samo na sebe. Různé formy jsou zde, aby sloužily a byly nádobami svému obsahu; tento obsah dává a určuje účel, význam, život a cíl Stvoření a všech jeho forem. Bez tohoto obsahu by Stvoření se svými formami bylo prázdnou nádobou, nesloužící žádnému užitku. Taková situace není ve Stvoření tolerovatelná. Všechny formy Stvoření byly stvořeny, aby obsahovaly obsah Stvoření. Ale jaká je povaha tohoto obsahu? Jak jej lze definovat?

Aby se obsah Stvoření řádně chápal, musí se v tomto stádiu začít od Absolutního a nejzazšího zdroje a Centra veškerého Stvoření a jeho Absolutního obsahu. Sama esence a substance tohoto Absolutního obsahu se skládá z nekonečných počtů a variet všech Absolutních idejí, Principů, Kategorií, Myšlenek a Představ veškerého Tvoření od věčnosti do věčnosti. Tato oblast Absolutního centra se nazývá Absolutním duchem Absolutního zdroje. Přirozenost tohoto Absolutního ducha sestává z Čisté Absolutní lásky a Čisté Absolutní moudrosti. Jelikož je to oblast všech idejí, principů, kategorií, myšlenek a představ jsoucna a bytí, je to také Absolutní stav a Absolutní proces těchto idejí, principů, kategorií, myšlenek a představ. Jejich Absolutní stav a Proces také obsahuje Absolutní ideu Absolutního vědomí a

Absolutního sebeuvědomění a Představy sebe sama; z těchto Absolutních idejí pocházejí a odvozují se všechny relativní ideje uvědomění, projímání a představ sebe sama.

Absolutní duch Absolutního zdroje čili Absolutního centra může být pojímán jako jeho Absolutní niterná mysl. Stav a proces této Absolutní niterné mysli je Absolutně pohyblivý, progresivní, dynamický a tvořivý, odvozující se ze své Přírozenosti Absolutní lásky a Moudrosti. Protože tato Absolutní niterná mysl je ve stavu a procesu stálé aktivity, výměny a vzájemné vztáženosti, touto kondicí nepřetržitě produkuje absolutní duchovní energie, které emanuje a vyzařuje ve dvou synchronních, simultánních a neustálých směřováních. Jedno lze pojímat jako nastávající z Absolutního nitra k Absolutnímu nitru. Druhé směřování lze pojímat jako odehrávající se z Absolutního nitra k relativnímu vně.

Směřování z nitra do nitra je z Absolutního k Absolutnímu. Jak probíhá synchronním a diskrétním způsobem, bez času a prostoru, dává simultánní obsah druhé oblasti Absolutního zdroje a jeho Absolutního ducha; tato oblast může být pojímána jako Absolutní vnitřní mysl Absolutního zdroje. Absolutní obsah této Absolutní vnitřní mysli se skládá ze všech probíhajících Absolutních idejí, Pojmů, Kategoríí, Principů, Myšlenek a Představ atd., které se zde absolutně projevují jako Absolutní duševnost Absolutního zdroje. Zde nastává neustálá Absolutní transformace těchto Absolutních idejí, Představ atd. Absolutního ducha čili Absolutní niterné mysli, takže na sebe mohou vzít formu Absolutní duševní činnosti v takových stavech a procesech, jako je Absolutní proces myšlení, Absolutní volní proces a Absolutní proces emoční a všechny jejich Absolutní odvozeniny.

Druhé směřování neustále vyzařující a emanující Absolutní duchovní energie z nitra ven je směřováním od Absolutního k relativnímu. Jak tato duchovní energie vyzařuje a emanuje z Absolutní niterné mysli vně, vytváří první okruh či sféru okolo Absolutního centra, okruh, který lze pojímat jako duchovní dimenzi Stvoření. Jelikož Absolutní niterná mysl sestává z nekonečných počtů a variet Absolutních idejí, Myšlenek, Pojmů, Principů, Kategoríí a Představ Jsoucna a Bytí, duchovní dimenze dokonale souvztáží s těmito Absolutními stavy a Procesy nekonečným počtem a varietou duchovních vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a jiných duchovních těles. A jelikož je Absolutní zdroj ve svém Absolutním duchu jako Absolutní niterné myslí absolutně sebeuvědomělý a sebevnímající z nitra do nitra a z nitra do vnějšku, je veškerý obsah duchovní dimenze obdobně sebeuvědomělý a sebevnímající se ve všech svých aspektech, stupních a singularitách. Takže uvnitř těchto singularit duchovní dimenze existuje stálé propojení a vztážením mezi nimi navzájem a k jejich Absolutnímu zdroji, z něhož odvozují uvědomění sebe sama, představu sebe sama i jsoucno a bytí sebe sama.

Protože se duchovní dimenze odvozuje přímo z Absolutní niterné mysli Absolutního zdroje, touto pozicí, vztahem a spojením a z této pozice, vztahu a spojení, její obsah ustavuje samu Niternou mysl neboli Centrum veškerého Stvoření. Takže Niterná mysl veškerého Stvoření se v nejzazším smyslu odvozuje přímo z Absolutní niterné mysli Absolutního zdroje. Jelikož každá singularita duchovní dimenze v sobě obsahuje svou vlastní Niternou mysl neboli své vlastní centrum, odvozené od obecné Niterné mysli této jednotlivé dimenze, všechny Niterné myslí jsou propojeny a mají vztah jak navzájem, tak i k Absolutní niterné mysli jejich Absolutního zdroje.

Absolutní vnitřní mysl Absolutního zdroje vytváří ze své Absolutní niterné mysli svým procesem Absolutní duševnosti kumulativní součet ohromného množství energií duchovního a duševního typu – energií, které neustále emanují a vyzařují způsobem

synchronním, simultánním a spojitým své vlastní sféry dvojím směrem: Z Absolutního nitra do Absolutního nitra a z Absolutního nitra do relativního vně.

V prvním případě (z Absolutního nitra do Absolutního nitra) se neustále vytváří Absolutní vnější mysl Absolutního zdroje v synchronnosti, simultánnosti a diskrétnosti s Absolutním jsovcem a Absolutní bytím Absolutní niterné mysli a Absolutní vnitřní mysli. Obsah Absolutní vnější mysli pozůstává ze všech projevů, konkretizací, aktualizací a realizací všeho, co nastává v Absolutní niterné mysli a všeho, co probíhá v Absolutní vnitřní mysli. V Absolutní kompletnosti a Absolutním obsahu těchto tří uvnitř a navzájem propojených, vztažených a závislých absolutních myslí, lze nalézt Absolutní smysl Absolutního jsovcna a bytí Absolutně jediné Absolutní singulární, inteligentní neboli sentientní entity či bytosti, kterou lidé na Zemi označují takovými pojmy jako Bůh, Ježíš Kristus, Duch Svátý a mnohými podobnými pojmy. Pro účely této knížečky se tato Entita bude nazývat Nejvyšší. Tento Absolutní smysl Absolutního jsovcna a Bytí Nejvyššího je pravým Obsahem Absolutního zdroje či Centra a pravým derivativním obsahem veškerého Stvoření.

Ve druhém případě (směřováním z Absolutního nitra k relativnímu vnějšku) se v synchronnosti, simultánnosti a diskrétnosti Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího vytváří druhý okruh či sféra okolo Absolutního středu. Tento druhý okruh lze pojímat jako intermediální dimenzi Stvoření. Jelikož se Absolutní vnitřní mysl skládá z nekonečného počtu a variety probíhajících idejí, myšlenek, kategorií, představ atd. v procesu jejich manifestace, existuje nekonečný počet a nekonečná variace intermediálních vesmírů, nekonečný počet a variace jim odpovídajících galaxií, solárních systémů, planet a těles, které jsou v dokonale souvztažné vzájemné propojenosti, vztažnosti a závislosti k Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího a ke zbylému Stvoření a všem jeho singularitám. Protože se však vnitřní dimenze odvozuje z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího skrze duchovní dimenzi, která je Niternou myslí Stvoření spojenou s Absolutní niternou myslí Nejvyššího, je vše v této dimenzi prostřednictvím Absolutní vnitřní mysli v následném řádu spojeno, vztaženo a závislé na Absolutní niterné mysli Nejvyššího. V tomto smyslu se vnitřní dimenze může pojímat jako vnitřní mysl Stvoření. Jelikož se každá singularita intermediální dimenze odvozuje z této struktury a povahy, každá taková singularita musí v sobě obsahovat Niternou mysl a vnitřní mysl, které jsou navzájem a uvnitř sebe propojené a mají vztah jedna k druhé a k Absolutnímu zdroji v následném pořadí skrze vnitřní mysl k Niterné mysli. Takže Niterná mysl jakékoli singularity, planety, slunečního systému, galaxie, vesmíru a dimenze je nejzazším zdrojem všeho ve Stvoření, jako je Absolutní niterná mysl Nejvyššího Absolutním zdrojem všech Niterných myslí v jejich kumulativním jsovcu a bytí a prostřednictvím niterných myslí všech jim odpovídajících vnitřních myslí.

Absolutní vnější mysl Nejvyššího je od věčnosti do věčnosti v Absolutním stavu a Procesu manifestace, aktualizace a realizace všeho ve všech dimenzích, co je obsaženo v Absolutní vnitřní a niterné mysli. Tato situace je výsledkem úplného souhrnného součtu všech nastávajících a probíhajících energií z absolutních aktivit Absolutní niterné mysli a Absolutní vnitřní mysli spolu s absolutními aktivitami Absolutní vnější mysli (ve formě Stávání se); tato Vnější mysl produkuje rovněž svoje vlastní energie. Absolutní vnější mysl tyto energie neustále emanuje a vyzařuje dvěma směry: Z Absolutního nitra k Absolutnímu nitru způsobem Absolutní zpětné vazby povahy a zkušenosti všech manifestací, konkretizací, aktualizací a realizací Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího; a z Absolutního nitra k relativnímu vně.

Směřování z Absolutního uvnitř k relativnímu vně vytváří třetí okruh kolem Absolutního zdroje či Centra – Nejvyššího. Tento třetí okruh lze pojímat jako fyzickou

dimenzi, kterou lze obráceně pojímat jako vnější mysl veškerého Stvoření Nejvyššího. Ta dokonale a přesně souvztáhá s Absolutní vnější myslí Nejvyššího a skrze ni s Jeho/Její Absolutní vnitřní myslí a skrze ni s Jeho/Její Absolutní niternou myslí. Protože Absolutní vnější mysl obsahuje všechny nekonečné počty a variety realizovaných, konkretizovaných a manifestovaných Absolutních myšlenek, Idejí, Pojmů, Kategorii a Představ. Existuje ve fyzické dimenzi souvztáhný nekonečný počet a variety fyzických vesmírů a jim odpovídajících galaxií, slunečních systémů, planet a jiných těles.

Proces tvoření je v této souvislosti vždy z nitra do vnějšku v následnosti a zprostředkovanosti, ale zároveň také v synchronnosti a simultánnosti a diskretnosti. To znamená, že z Absolutního zdroje – Nejvyššího – přesně z Absolutní niterné myslí Nejvyššího, je stvořena duchovní dimenze. Z této duchovní dimenze a z Absolutní vnitřní myslí Nejvyššího je stvořena dimenze intermediální. Z této intermediální dimenze a z Absolutní vnější myslí Nejvyššího je stvořena dimenze fyzická. Toto je následný a zprostředkující řád Stvoření.

Jelikož každá dimenze však pochází z Nejvyššího, je stvořena Jím/Jí, z Něho/Ní a skrze Něho/Ni, Kdož používá všechny předcházející kroky stvoření jako stupínek pro další krok stvoření, využívá všechny dostupné energie každého předcházejícího kroku.

Na straně druhé proces tvoření je nelineární a neodehrává se v prostorově - časovém kontinuu. Namísto toho se odehrává jako synchronní, simultánní a diskretní nastávání, probíhání a stávání se. Během tohoto procesu jsou do každé dimenze a jí odpovídajících vesmírů a světů uvedeny různé časové a prostorové elementy a kategorie. Tři obecné dimenze se od sebe navzájem nekonečně odlišují, ale zároveň jsou navzájem spojeny, vtaženy a závislé prostřednictvím jim odpovídajících singulárních center. Tato singulární centra jsou pak navzájem spojena, vztažena a vzájemně závislá bez ohledu na dimenzi, vesmír, galaxii, sluneční systém, planetu, časovou linii, paračas či prostorovou linii, z nichž se odvozují. Ve své úplnosti jsou pak všechna tato singulární centra, která ovládají a řídí jim odpovídající oblasti, zcela spojena, vztažena a závislá vzhledem k Absolutnímu jednomu zdroji a centru – Nejvyššímu, Kdož ovládá, řídí, udržuje, rozvíjí, tvoří, posouvá vpřed a vyvažuje veškeré Stvoření prostřednictvím těchto singulárních center.

Avšak, jak se předtím uvádí, tato struktura a povaha Stvoření se odvozuje z absolutní struktury Nejvyššího. Nejvyšší byl, kromě jiného, definován jako Absolutně sebeuvědomělá, Sebevnímající, Sebeznající a Absolutně vědomá Sentientní entita a Bytost. Z takové Absolutní přirozenosti Nejvyšší tvoří nekonečný počet a variety sentientních entit v lidských a ne-lidských formách, pro něž Nejvyšší zařizuje vhodná prostředí ve formě duchovních, intermediálních a fyzických či hmotných dimenzí. Forma, struktura a povaha těchto dimenzí se odvozuje od struktury a povahy sentientní myslí; tato sentientní mysl je přesnou replikou Absolutní sentientní myslí. Takže tu máme Absolutní sentienci, jež stále a neustále tvoří k Sobě relativní sentience, jež se stávají procesy a extenzemi Absolutního Nejvyššího v relativním smyslu.

Z tohoto vychází struktura a povaha všech sentientních entit bez ohledu na jejich vnější formu. Každá a všechna sentientní entita odráží v jedinečném, relativním stavu a procesu a rozpoložení Absolutní přirozenost a Strukturu Nejvyššího. Jinými slovy: Každá sentientní entita je obrazem a podobou Nejvyššího v Jeho/Její jednom absolutně jedinečném pojetí, ideji, myšlence, kategorii či představě, které jsou extendovány do procesu jsoucna a bytí jedné sentientní entity; sentientní entita v této konotaci v sobě odráží strukturu a povahu veškerého Stvoření.

Protože Nejvyšší sestává z tří obecných Absolutních úrovní Své Absolutní mysli, skládá se každá sentientní entita ze tří úrovní své mysli: Niterné mysli, vnitřní mysli a vnější mysli. Protože tyto mysli přesně souvztaží s absolutní strukturou Absolutní mysli Nejvyššího a protože odvozují své jsoucno a bytí, smysl a význam z absolutní mysli Nejvyššího, je každá a jakákoli sentientní entita spojena, vztažena a závislá na Absolutním jsoucnu a Absolutním bytí Nejvyššího. Toto je jeden z životně nejdůležitějších, nejzávažnějších a nejzákladnějších duchovních principů Stvoření.

Avšak jelikož je každá sentientní entita jedinečným, relativním reprezentantem Absolutního Nejvyššího, odráží kumulativní součet nekonečného počtu a variety těchto sentientních entit celkovou Absolutní přirozenost a Strukturu Absolutní mysli Nejvyššího. Vzhledem k tomuto uspořádání je každá sentientní entita prostřednictvím svého vlastního subjektivního centra spojena, vztažena a závislá vzhledem ke každé a jakékoli jiné sentientní entitě bez ohledu na to, v jaké dimenzi, vesmíru, slunečním systému, planetě, časové linii, paračasu či prostorové linii se taková sentientní entita momentálně nachází.

Protože se na druhé straně všechno jsoucno a bytí vnějších forem a prostředí odvozuje z idejí, pojetí, kategorií, myšlenek, principů a představ sentientní mysli, jsou všechny tyto formy a prostředí spojeny, vztaženy a závislé vzhledem k sentientní mysli prostřednictvím svých a ze svých vlastních singulárních objektů a těmito objekty, které jsou centrálně umístěny v jim odpovídajících oblastech.

Z toho vyplývá velmi důležité metafyzické pravidlo: Všechny zákony a principy, které řídí a ovládají jim odpovídající dimenze, vesmíry, galaxie, solární systémy, planety a rozličná tělesa, podléhají kontrole, manipulaci, novému uspořádání, zrušení, novému ustavení, přetvoření, rekombinaci či čemukoli, co máme, sentientní mysli. Aby se zopakovalo tvrzení ze „Základů lidské duchovnosti“: Prostředí a vnější formy jsou pro sentientní entity; sentientní entity nejsou pro jim odpovídající prostředí a formy. Proto sentientní entity navrhují, určují a ovládají všechny zákony a principy, které ovládají a řídí jim odpovídající vesmíry.

Výše popsaná povaha a struktura Stvoření a inter- a intraspojení a vztažení všeho a všech ke všemu a všem je platná a použitelná pouze ve sféře pravého Stvoření a v realitě jeho jsoucna a bytí. Jak se zdůrazňuje výše, má každá oblast své vlastní zákony a principy, které jsou použitelné a platné pouze v její vlastní doméně. Jsou však spojeny s daleko obecnějšími zákony a principy a odvozeny z daleko obecnějších a univerzálnějších zákonů a principů, které jsou nadřazeny všem, které v pořadí následují.

Jak se uvedlo předtím, žádný z těchto zákonů a principů, idejí, pojetí, myšlenek, představ a projevů nemá žádnou platnost a použitelnost v zónách vymístění. Pojetí těchto zón bylo popsáno v první kapitole této knižky.

Cokoli v zónách vymístění nastává, probíhá a stává se, je výsledkem deformací, perversí, inverzí, mrzačení a popírání všech zákonů, principů, pojetí, idejí, kategorií a představ, které ovládají a řídí skutečné Stvoření. Zde je třeba si opět a zase uvědomit, že v zónách vymístění není možný žádný počáteční, původní a vytvářející tvořivý počin, protože jejich struktura a povaha sestává z neshod a odpadků, které jsou neustále vypuzovány z pravého Stvoření jako výsledek stálého uvědomění si možnosti volby všech sentientních entit odmítat, popírat nebo deformovat výše popsanou duchovní strukturu a povahu Stvoření a jeho Stvořitele. Není možný žádný ryzí a původní tvořivý počin na základě „principů“ a „zákonů“ odpadnutí a odpadků. Takže všechno úsilí, snažení a snahy těchto zón vymístění jsou zaměřeny na marné pokusy

dokázat, že tyto odpadky jsou a toto odpadnutí je pouze jedinou realitou, pravým životem a jedinými zákony a principy ve vesmíru. Vše ostatní je buď odchylkou, výjimkou z pravidla, nebo jen pouhou iluzí, která není uchopitelnou realitou. Toto jsou na hlavu postavené pseudoprincipy a pseudozákony, které ovládají a řídí zóny vymístění v jejich aktivovaných a obydlených sférách. Tyto pseudozákony a pseudoprincipy, jsouce protikladem ke skutečným a pravým zákonům a principům, přežívají a jsou možné jen vzhledem k existenci pravé duchovní reality Stvoření. Všechny antizákony, antiprincipy, antiduchovnost, antiduševnost, antihmota, antičástice atd., jsou možné jen vzhledem ke jsoucnu a bytí pravých zákonů, principů, pravé duchovnosti, duševnosti, hmoty, pravých částic atd. Pravá realita není závislá a neodvozuje se od své antireality. Avšak antirealita nemůže být a existovat a dokonce ani v jakékoli formě a jakýmkoli způsobem nastávat bez jsoucna a bytí pravé reality.

Negace reality není pravou realitou. Jinak by nebylo co negovat. Negace ničeho nemůže nastávat, probíhat a stávat se. Aby se něco negovalo, je nutné nejdříve postulovat pravou existenci tohoto něčeho předtím, než by se to mohlo důvodně a logicky negovat. Negovat něco, co neexistuje, nemá žádný smysl, protože žádné pojetí či myšlenka negace nemůže nastat z nejsoucího a neexistujícího.

Taková situace dostává zónu vymístění do podivného, zvráceného a obráceného absolutního vztahování, propojení a závislosti vzhledem ke jsoucnu a bytí pozitivního stavu, pravého Stvoření a všech jeho duchovních principů. Jelikož zóny vymístění přežívají veskrze z pravého Stvoření, nejsoucno a nebytí pravého Stvoření by také bylo nejsoucno a nebytím zón vymístění. Zvrácená propojenost, vztáženost a závislost zóny vymístění vzhledem k pravému Stvoření je pouze jednosměrná. Mezi zónami vymístění a pravým Stvořením není žádná vzájemná propojenost, závislost a vztáženost. Avšak stejným způsobem jako po celém Stvoření, existuje vzájemná propojenost, vztáženost a závislost mezi všemi zónami vymístění, pouze způsobem zvráceným, převráceným a vzhůru nohama.

Pravé Stvoření pro své přežívání, fungování a svou progresi nepotřebuje nic ze zón vymístění, zatímco udržování každé životní formy a funkce je v zónách vymístění zcela závislé na faktu jsoucna a bytí pravého Stvoření.

Jelikož toto je jednostranným spojením a závislostí, není ze zón vymístění možný žádný přístup k pravému Stvoření. Proto není z těchto zón nic ze skutečného Stvoření vnímatelné. Principem zde je, že každé uvědomování, komunikace a vztah jednoho stavu vzhledem k jinému je možné pouze na vzájemné multiúrovňové propojenosti, vztáženosti a závislosti, které probíhají simultánně, synchronně a diskrétně mezi nimi všemi. Jeden potřebuje nejprve simultánně uznávat a být uznáván, aby s to mít vztah k jsoucnu a bytí jiných, vnímat je a poznávat. Jelikož vše v zónách vymístění je založeno na popírání, odmítání, deformaci, inverzi a perverzi zákonů, principů a faktů pravého Stvoření, nelze mezi nimi ustanovit vzájemné spojení.

Takže nic, co patří k pravému Stvoření a je z něho, se v zónách vymístění nemůže objevit ve své původní formě či obsahu. Aby se to zde objevilo ve své původní formě a obsahu, muselo by to zde být nejprve uznáno, poznáno a přijato za takové, jaké je. Jelikož tu taková situace nenastává, není za současně existujících podmínek žádným způsobem možný přímý přístup ze zóny vymístění k pravému Stvoření.

Jiným problémem se zónami vymístění je to, že vše v nich je ve stálé opozici ke všemu v reálném Stvoření. To platí jednotně o všem v této zóně včetně její fyzické struktury. Takže například to, co pozemští vědci považují za život, není pravým životem; co považují za pravou hmotu, pravou hmotou není; co považují za pravé molekuly, atomy

či částice, těmito není. Namísto toho to jsou vymístěné elementy neboli odpad a spad pravých elementů a života. Takže mrtvá antihmota je kupříkladu považována za zdroj života. Takové pojmání vede k tomu, že smrt se přijímá jako život.

V pravé realitě Stvoření je vše uspořádáno v jednom univerzálním řádu, který směřuje z nitra k vně, zatímco v zóně vymístění probíhá vše duálním, opačným směrem – z vně do vně (vně je považováno za „uvnitř“) a směrem z vně do „uvnitř“. Protože ale vně není nic samo sebou a o sobě, je směřování z vně do tohoto druhu „uvnitř“ iluzí reality a směřování z vně do vně deformací pravé reality.

Takže ať se v zónách vymístění dosáhne jakýchkoli vědeckých závěrů o životě, povaze a struktuře vesmíru, jsou to jen falešnosti, iluze a deformace toho, čím pravý život a pravá povaha a struktura vesmíru je. Jelikož vědci nemají žádný přímý přístup k pravému Stvoření, není pro ně možné získat žádné platné, stabilní a spolehlivé závěry a poznatky.

Co zajisté získávají, jsou zákony, principy a uspořádání ovládající a řídicí zóny vymístění pouze v rámci jejich vlastní sféry pseudojsoucna a pseudobytí. Tyto pak považují za pravý obraz vesmíru a života. Vědecká pozice je v zóně vymístění kvůli povaze této zóny možná jen ze zevnějšností k zevnějšnostem čili u vně do vně. Takže většina vědeckých závěrů je odvozena pouze z vnějších pozorování.

Taková je podivnost zón vymístění. Vše v nich je zaměřeno na zevnějšnosti, zevně a vně. Aby se oponovalo pravé realitě Stvoření a jejím duchovním principům, bylo nutné ustanovit po všech zónách vymístění odlišnou sadu pravidel, zákonů a principů, které by tyto zóny ovládaly a řídily na zcela jiném základě než pravém Stvoření. Jinak by žádná opozice k pravému Stvoření nemohla nastat. Tato nutnost se neomezuje jen na strukturální změny ve fyzických formách zón vymístění, ale též na ty, kdo v této zóně vznikají. Pseudotvůrci, kteří tento proces zahájili, potřebovali restrukturalizovat a přestavět jak fyzické pseudo-vesmíry s jejich singulárními centrálně umístěnými objekty, které vědci později nazvou černými dírami, ale, a to je nejdůležitější, potřebovali také restrukturalizovat – prostřednictvím genetických manipulací – všechny životní formy případných aktivovaných zón vymístění. Cokoli se v zónách vymístění vytvoří, musí se přizpůsobit principům a zákonům, které tyto zóny ovládají a řídí, jinak by zde nikdo nemohl přežít. Jelikož se vše v těchto zónách ubírá směrem z vně do „uvnitř“ či k vně, bylo nutné uspořádat budoucí lidskou mysl pro tyto zóny tak, aby byla v souladu se strukturou těchto zón. Tato struktura je přesným opakem struktury lidské mysli v pravém Stvoření.

V pravém Stvoření je Niterná mysl každé sentientní entity v centru, z něhož jedinec ovládá a řídí svůj vlastní vesmír a život prostřednictvím odpovídající vnitřní a vnější mysli. V zónách vymístění je zevní mysl v dominantním a vládnoucím postavení a vše ostatní se buď popírá jako neexistující, nebo jako jsoucí v podřízené pozici. Takže jakékoli ovládání a vládnutí je v zónách vymístění ze zevnějšností, zevnějšnostmi a v zevnějšnostech. Toto je jednosměrné směřování vlády, jež vyžaduje speciální uspořádání, které v reálném Stvoření neexistuje. Tato situace také vyžaduje restrukturalizaci lidského mozku. Bylo nutné rozdělit mozek na dvě poloviny a překřížit nervové cesty vcházející do mozku tak, že levá strana těla je ovládána pravou hemisférou a pravá část levou hemisférou. Toto uspořádání odráží převrácený a zvrácený řád zón vymístění. Avšak, což je nejdůležitější, umožňuje separaci všech niterných vjemů a zkušeností od jakýchkoli vnějších, kladouc důraz zcela na zevní způsob života a jednostrannou preferenci mozkových funkcí – dominantní hemisféry oproti nedominantní. V takovém uspořádání by se jedna hemisféra přetěžovala a druhá by byla nevyužita. Takže by se zajistila nerovnováha a deformace pravé reality

dokonce i v zevní formě života. A jelikož je vše v zónách vymístění založeno na tomto druhu zevnějšnosti, nepřijímalo by se zde nic jiného než deformace skutečnosti.

Dobry příklad tohoto zvláštního uspořádání v zónách vymístění lze nalézt ve způsobu, jakým lidé na Zemi mezi sebou komunikují. Tato komunikace může ovšem být pouze ze zevnějšnosti do zevnějšnosti, jelikož toto je základním pravidlem a zákonem zóny. Není zde možná žádná přímá komunikace z niternosti do niternosti. Aby taková komunikace (ze zevnějšnosti do zevnějšnosti) byla možná, bylo nutné restrukturalizovat vnější formu lidí zóny a zfabrikovat hlasivky, aby vnější řeč mohla přinášet své plody. Tento způsob lidské komunikace s ostatními závisí zcela na tomto vnějším uzpůsobení a je na něj omezen, místo aby byl závislý na jejich niterných myšlenkách, idejích, pojetích, projekcích představ atd. Taková situace ovšem vede k podivnému klamnému módu pseudojsoucna a pseudobytí (nemožnému v pravém Stvoření), kdy je jeden s to si myslet přesně pravý opak toho, co říká. Toto je jedním z hlavních důvodů toho, proč v zónách vymístění nejsou možné žádné pravé vztahy a žádná pravá manželství.

V pravém Stvoření není ke komunikaci třeba hlasivek, protože zde se veškerá komunikace odehrává z nitra do nitra a z niternosti do niternosti. Pokud jsou jedincovy myšlenky, ideje, pojetí, představy atd. nasměrovány k jedné osobě či vícero jednotlivých osob, jsou přijímány a vyznívají jasně v jiné mysli či myslích simultánně s nasměrovanou projekcí. Za takové situace je nejen nemožné, ale zcela nemyslitelné, aby někdo v pravém Stvoření vyslal něco, co by nebylo původní, ryzí a pravdivé. Nic klamného zde nelze přenášet anebo přijímat.

Jiný příklad zvrácených pojmání zón vymístění a jejich vědců lze nalézt ve způsobu, jakým tito vědci vnímají, chápou a popisují život. Opět ho popisují ze zevnějšnosti k zevnějšnostem. Pozorují vnější formu života, v tomto případě lidské tělo. Z fungování této zevnější formy života činí závěr, že životem jsou funkce tohoto těla. Žádné jiné faktory se neberou v úvahu. Nemohou o nich uvažovat, protože to by bylo v rozporu se zákony a principy, které ovládají a řídí zóny vymístění. Aby brali v úvahu faktory jiné než zevní, museli by vědci porušit tyto zákony a vyvinout metodologii, která by jim umožnila postupovat do nitra z nitra.

Z takovéto vnější pozice a pozorování se tedy činí destruktivně nesprávný závěr, že život je produktem pouze bílkovino-uhlíko-kyslíkových elementů, jen vzhledem k nim je možný a je omezen pouze na tyto elementy, které svými rozličnými kombinacemi dávají popud pro zahájení vývoje různých životních forem a druhů. Jelikož toto je faktické uspořádání vnějších forem života na Zemi, neexistuje podle vědců jiný druh života než život tělesný. Tudiž jakékoli jiné podmínky či prostředí ve Vesmíru, než které se na Zemi nacházejí, nemohou udržovat žádný život. Toto je nevyhnutelný závěr, který přichází z přístupu od zevnějšnosti. Fakticky ale žádný život v tělesné formě neexistuje sám sebou a v sobě. Pravý život není závislý ani se neodvozuje od žádné kombinace jakýchkoli elementů jakýchkoli prostředí či jakýchkoli zevních podmínek. Jedinec může ve své duchovní esenci a substanci žít na jakémkoli místě, v kterékoli době, za jakýchkoli podmínek a v jakékoli situaci po celém jsoucnu a bytí bez ohledu na strukturu a povahu takové situace, bez jakékoli závislosti na vlastním zevním prostředí či těle. Pravdou v této věci je, že sentientní život si ze své svobodné volby vytváří své zevní formy projevu z kterýchkoli elementů Stvoření, jaké si přeje.

Sentientní život bere v úvahu různé elementy, vybírá si ty nejvhodnější pro svou svobodnou volbu a kombinuje je tak, aby sám sebe promítl do fyzické formy. Takže v tomto jednotlivém případě život nevzniká z kombinace bílkovino-uhlíko-kyslíkových atd. elementů, ale život tyto elementy vyvinul z idejí své Niterné mysli a vybudoval si

vnější fyzickou formu pro své vnější vyjádření a pocíťování a pro určité důležité vesmírné poučení. Když splní svůj účel, jsa v této zvláštní formě, život se jednoduše odpojí od této jednotlivé zevní formy a vyvine jinou zevní formu někde a někdy jinde, kde a kdy je to nejpotřebnější a nejvhodnější v každé jednotlivé situaci, která nastává v hierarchii duchovní organizace Nejvyššího.

Jiným příkladem omezení přístupu od zevnějšností k zevnějšnostem, který ovládá a řídí zóny vymístění, je to, jak vědci pojmají rychlost či pohyb. Omezují svůj Vesmír rychlostí světla, neschopní si představit či pojmát něco nad touto rychlostí na straně jedné a na straně druhé za bodem, který považují za nehybný čili za nulovou rychlost, o žádné rychlosti neuvažují. Avšak v realitě pravého Stvoření taková situace neexistuje. Lze o ní uvažovat jen v zónách vymístění, kde jsou lidé svou zevní strukturou ohraničení určitými mezemi, nedovolujícími jim poměřovat či chápat něco, co je mimo těchto vnucených hranic. Vnucení těchto hranic pochází z negativního stavu. Je to také ochrana zbytku Stvoření před kontaminací a vlivem negativního stavu.

Moderní teoretičtí fyzikové začínají toto nesprávné pojetí měnit (pod vlivem nového duchovního probuzení). Nedávno postulovali možnost existence teoretické subčástice zvané „tachyon“, o které se předpokládá, že se nachází v oblasti pohybu nadsvětelnou rychlostí. Nevědí ale jistě, zdali taková částice existuje či nikoli, ale někteří moudře usuzují, že existuje. Tento „hypotetický“ tachyon se hýbe rychleji, než je rychlost světla. Fakticky je pro tuto subčástici rychlost světla nejmenší možnou, téměř klidovou rychlostí. Při rychlosti světla se takřikajíc začíná právě rozechřívát a pohybuje se ke své maximální rychlosti čili ke své vlastní „rychlosti něčeho“, jež je limitem jejího Vesmíru.

Takže lze bezpečně a správně pojmát a postulovat bytí a jsoucnost sentientních entit a jejich vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet a jiných nebeských těles, které jsou umístěny a situovány do podmínek, ve kterých je překročena rychlost světla, jak ji chápou a popisují pozemští vědci. Totéž ale platí v jiném směru. To, co je pro lidské tvory na Zemi klidovým pohybem čili žádným pohybem vůbec, může být nejzazší „světelnou rychlostí“ pro vesmíry, které spočívají pod tím, co je pro pozemské lidi nulovým pohybem. Tak to ovšem pokračuje v obou směrech až donekonečna, aby se reflektovala Absolutní přirozenost Nejvyššího, jejíž povaha není omezena v žádném smyslu ničím.

Takové pojmy jako kupříkladu „rychlost světla“, „nulový pohyb“ a podobné ideje jsou platné a použitelné jen ve vnějších zevnějšnostech jsoucnosti a bytí. Vše v zónách vymístění je ovládáno a řízeno takovým vnějším vnímáním – z vnějšku do vnějšku – a je velmi obtížné, pokud ne nemožné, aby lidé v těchto zónách pojímali cokoli odlišného od toho, co vidí, slyší, pocíťují a vnímají svými zevnějšnostmi. V niterných procesech, v nichž se nachází pravé a skutečné Stvoření, ani neplatí, ani se nepoužívají žádné takové zákony, pojmy a principy jako „rychlost světla“ atd. Zde existuje jen „rychlost“ myšlenky či ideje, která není omezena žádnou fyzikální rychlostí či bariérou, ale jen stupněm vnímavosti a pocíťování přijímače takových myšlenek a jejich vysílatele. Čím jasnější, logičtější, pochopitelnější a intenzivnější je projektovaná myšlenka; představa, pocit či zkušenost, tím bezprostřednější je její vnímání, přijímání, chápání, asimilace a zpětná vazba, umožňující příjemci takové vyslané dávky, aby se zcela a úplně naladil a v sobě vytvořil vhodné podmínky pro toto přijímání.

Takové jsou zákony a principy, které ovládají a řídí skutečné Stvoření. Jsou založeny na niterných stavech, procesech a rozpoloženích, které jsou zaměřeny mnoha směry

z nitra do nitra a z nitra do zevnějšku s konstantní zpětnou vazbou zkušeností z vnějšku do nitra.

Vzhledem k výše popsaným metafyzickým pojmům by bylo radno formulovat a shrnout následující principy duchovní metafyziky:

Existuje jeden absolutní singulární objekt v absolutním stavu, procesu a rozpoložení, který je Absolutním centrem všeho ve Jsoucnu a bytí.

Tento Absolutní singulární objekt je umístěn vně časového a prostorového kontinua, ale je všudypřítomný na každém místě a v každé době, aniž je závislý ve Svém Jsoucnu a bytí na něčem, co má prostorově - časovou povahu. Tento Absolutní singulární objekt je od věčnosti do věčnosti absolutním zdrojem všeho Jsoucna a bytí. Svou Absolutní povahou je tento Absolutní zdroj čistým Absolutním vědomím a Absolutní uvědomováním, jež je ve stavu a procesu neustálého tvoření ze svých Absolutních principů Lásky a Moudrosti a jejich absolutních odvozenin. Veškeré Stvoření od nejniternějšího až po nejzevnější a od nejvyššího až po nejnižší je odrazem Povahy Absolutně vědomého absolutního zdroje a je relativní k této Absolutní kondici. Lze tudíž veškeré Stvoření pojímat jako Jsoucí v nejzazším smyslu čistým procesem vědomí a myšlení. Takže cokoli existuje, existuje jako důsledek a následek tohoto procesu vědomí a myšlení, a je tudíž výsledkem aktivit elementů těchto procesů vědomí a myšlení.

Vědci na Zemi si správně povšimli jistých zvláštností elektronů a jiných částic, které je přivedly k víře, že se elektron chová tak, že se z toho dá vyvodit, že každý elektron má svobodnou vůli. Mít svobodnou vůli znamená být vědomý. Není možná žádná svobodná vůle bez uvědomění a vědomí.

Není to ovšem elektron či jakákoli jiná částice, co má svobodnou vůli a je vědomá ze sebe a o sobě, ale svobodný a vědomý je obsah této částice. Podstatné zde je to, že každá částice je zvláštním nosičem a reflektorem zvláštních subelementů procesů vědomí a myšlení, které jsou zapouzdřeny v zevní formě jednotlivé částice. Takový subelement se svým formálním nosičem je přesnou a dokonalou souvztažností vzhledem ke svému Absolutnímu subelementu a jeho Absolutnímu nosiči v Absolutní zdroji, z něhož v nejzazším smyslu odvozuje své Jsoucno a bytí. Jelikož je tento Absolutní zdroj čistým Absolutním vědomím a Absolutním procesem myšlení, cokoli se odvozuje z této kondice, musí a může být jen čistým vědomím, procesem myšlení a odpovídajícími energiemi vědomí a myšlení. Odtud má elektron „svobodnou vůli“.

Protože v Absolutním zdroji existuje Absolutní počet nekonečných počtů a variet elementů a subelementů, částic a subčástic, stavů a procesů Absolutních čistých procesů Vědomí a Myšlení, existuje tudíž ve Stvoření nekonečný počet a varieta částic a subčástic, které jsou v souvztažné pozici ke svému nejzazšímu Absolutnímu zdroji.

Jak se v Absolutní zdroji a Jeho Absolutním vědomím odehrává neustálá produkce a kreace rozličných idejí, pojetí, myšlenek, kategorií, principů, představ atd., provádí se neustálé znovuospořádání, interakce, kombinace, adice atd. všech elementů a subelementů tohoto Absolutního vědomí. Souvztažně s touto situací se odehrávají aktivity v rámci všech energií, které se uvolňují jako výsledek absolutních aktivit, a z nich vyvěrají souvztažné aktivity ve všech částicích a subčásticích, které energie vědomí pro sebe budují jako své vlastní nosiče a vnější formy.

Protože jsou v přesné a dokonalé souvztažnosti se svými Absolutními věčnými aktivitami v Absolutním zdroji a jeho Absolutním procesu vědomí a myšlení, mají

sklon se uspořádat, interagovat, kombinovat, přidávat, odebírat či nově se aranžovat atd. do různých dimenzí a jim odpovídajícího nekonečného počtu a variety vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a jiných nebeských těles, které sestávají z takových částic a subčástic. Ve svém celku i ve svých jednotlivostech jsou tyto částice a subčástice souvztažnostmi jejich Absolutních protějšků.

Jelikož Absolutní zdroj je Absolutní úplností, Jednotou, Jedností a Harmonií všech Absolutních elementů a Subelementů svého Absolutního čistého procesu vědomí a myšlení, jsou všechny částice a subčástice navzájem spojeny, vztaženy a závislé jak v rámci Absolutního zdroje i celého Stvoření, tak i vzhledem ke svému Absolutnímu zdroji. Takže veškeré Stvoření je jednotou, jedností a harmonií celku jako repliky Absolutní jednoty, Jednosti a Harmonie Absolutního zdroje, Kdož je Absolutním centrem celku Stvoření, z Něhož toto Stvoření neustále a stále nastává, probíhá a stává se.

V centru každé dimenze, každého vesmíru, každé galaxie, každého solárního systému a každé planety jako celku existují singulární objekty. Tyto objekty jsou propojeny, vztaženy a závislé navzájem a vzhledem k Absolutnímu singulárnímu objektu, který je Absolutním centrem a Zdrojem veškerého Stvoření v úplnosti jeho jsoucna a bytí. Tyto singulární objekty udržují prostřednictvím svého inter- a intrapropojení, vztažení a závislosti vzhledem ke všem ostatním a vzhledem ke svému Absolutnímu zdroji veškeré Stvoření ve stavu a procesu stálé vyváženosti a rovnováhy neustálým přerozdělováním, přestrukturováním, přetvářením, přidáváním atd. duchovních energií i jejich vnějších forem a nosičů a prostřednictvím nich. Formy a nosiče těchto duchovních energií vědomí mohou být povahy duchovní, duševní či fyzické. Bez ohledu na to, jaké povahy jsou, je jejich obsah vždy duchovní, protože je vědomý a sebeuvědomující se, odvozující se z Absolutního stavu a Procesu Absolutního vědomí. Žádné jiné vědomí než duchovní nemůže být a existovat. Ať se v jednotlivých dobách anebo místech manifestují jakékoli jiné aspekty či elementy vědomí, jsou tyto vždy odvozeny a závislé na jejich centrálním vědomí, které je vždy duchovní.

Vnější forma a nosič vědomí může být jakékoli povahy. Niterný stav a proces vědomí však může být jen duchovní, jelikož vše ve Stvoření probíhá z uvnitř do vně, to znamená z duchovního skrze duševní do fyzického čili přírodního. Toto je řád Stvoření.

V tomto smyslu lze každou dimenzi, vesmír, galaxii, sluneční systém, planetu a těleso pojímat jako jsoucí duchovní, vědomé a uvědomující si entity projevující se, aktualizující se a realizující se v různých vnějších formách. Tyto zevní formy jsou změnitelné, modifikovatelné, pohyblivé a nahraditelné, jak je třeba, když je třeba a kdy je třeba. Zákony a principy vědomí jsou nadřazeny všem zákonům a principům zevních forem projevu. Nové uspořádání jakýchkoli zevních forem je tudíž možné vůlí duchovního vědomí.

Absolutní centrum veškerého Stvoření, jsouc Absolutním čistým procesem Vědomí a Myšlení, se správně pojímá jako Jedna absolutní sentientní entita, která si sama sebe absolutně uvědomuje a představuje, sama sebe pojímá, vnímá a zná. Tato absolutně jedna Absolutní sentientní entita je jedinou Absolutní realitou. Všechny ostatní reality a jejich různé nekonečně početné a různorodé formy se odvozují z této Absolutní reality. Pro účel tohoto pojednání se nazývá Nejvyšší. Jelikož Nejvyšší je jedinou Absolutní entitou, která má realitu v Sobě a ze Sebe, může každá sentientní entita být a je reálnou jen z Absolutní reality Nejvyššího. Realita každé sentientní entity je vztažena, spojena a závislá vzhledem k Absolutní realitě Absolutního jsoucna a Bytí Nejvyššího.

Jelikož je každá entita relativní k Absolutní sentientní entitě – Nejvyššímu, je extenzí a procesem určitého jedinečného elementu, částice či subčástice nebo subelementu Absolutní sentientní přirozenosti Nejvyššího. Úplný kumulativní součet všech nekonečných počtů a variací sentientních entit ve Jsoucnu a Bytí od věčnosti do věčnosti je nosičem a souvztažností v relativní kondici k veškerému absolutnímu počtu a varetě Elementů Absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Vzhledem k této pozici všechny sentientní entity v Jsoucnu a Bytí bez jakékoli výjimky a výluky, jsou nosiči, extenzemi a procesy jedinečných a různých atributů Absolutní přirozenosti Nejvyššího v relativní kondici, musí být a jsou navzájem spojeny, ve vztazích a závislé, skládající se v jednoho ducha, duši a tělo Stvoření, jež je přesnou replikou a souvztažností Absolutní přirozenosti Nejvyššího v relativní kondici.

Jelikož je tedy jedinou realitou v Jsoucnu a Bytí Absolutní realita Jsoucna a Bytí Nejvyššího jako Absolutní sentientní entity a jelikož všechny sentientní entity jsou obrazy a podobami Absolutního Nejvyššího v relativní kondici, odvozují se všechny ostatní skutečnosti, které obklopují sentientní entity, z reality Jsoucna a Bytí sentientních entit. Jinými slovy: Cokoli existuje, existuje kvůli Jsoucnu a Bytí vědomí a procesů myšlení sentientních myslí. V tomto smyslu je reálná pouze sentientní mysl, protože se odvozuje z Absolutní reality Absolutní sentientní myslí Nejvyššího.

Takže kdyby se v obecnosti z dimenze, vesmíru, galaxie, solárního systému, planety, hmoty, částice atd. odstranily jakékoli myšlenky, ideje, vědomí či sentience, jejich existence by okamžitě zanikla a přestaly by být a existovat. Je to proto, že neustálé myšlenkové procesy a aktivity sentientních myslí emanují a vyzařují energie, které samy sebe zapouzdřují v zevních formách částic, elementů atd.: Tyto elementy a částice vznikají ze svých idejí v sentientní myslí. Jestliže by se tyto aktivity sentientních myslí náhle zastavily, zastavila by se veškerá emanace a radiace duchovních a ostatních energií. Jelikož vnější formy takových energií vznikají ze svého obsahu a jsou spolu s ním udržovány, nenastalo by opětovné doplnění tohoto obsahu, který je čistě myšlenkovou energií, a zbylé energie by se navrátily do své prvotní podstaty uvnitř Nejvyššího. V okamžiku tohoto vybití by okamžitě ustala existence zevní formy vesmíru či jakékoli částice.

Jak se uvedlo předtím, Jsoucno a Bytí sentientních myslí nijak nezávisí na času, prostoru, místě, vzdálenosti, zevní vnější formě atd. Tudiž pro fyzické částice a hmotu je jedno, kde jsou a existují sentientní myslí. Co se jich týká, jsou neustálé aktivity sentientních myslí v jakémkoli čase a místě, aktivity, které produkují dostatek duchovních energií pro dobití obsahu takových částic a pro udržování jejich Jsoucna a Bytí.

Tento princip a zákon je platný a použitelný pro jednu jednoduchou částici, jakož i pro celý singulární objekt, planetu, sluneční systém, galaxii, vesmír a celou dimenzi. A protože všechny sentientní myslí ve Jsoucnu a Bytí odvozují svou realitu z Absolutní reality Jsoucna a Bytí Nejvyššího, odvozují se všechna Jsoucna a Bytí v nejzazším smyslu z Nejvyššího a mohou být a existovat pouze proto, že Nejvyšší Je a Existuje. Každé jiné pojmání struktury a povahy Stvoření a života je úplnou marností a grandiózním podvodem a sebeklamem.

Tři výše zformulované principy duchovní metafyziky jasně naznačují, že vše ve Stvoření je ovládáno a řízeno z centra k obvodu čili z nitra ke vně. Také naznačují, že ve Stvoření existují singulární, centrálně umístěné objekty jak ve smyslu globálním, tak i oblastním neboli lokálním.

Struktura vnější formy Stvoření se odvozuje z niterné povahy sentientní mysli. Proto tento princip a zákon vlády a panování z nitra do vně je použitelný a platný pro každou sentientní entitu, jakož i každou společnost, národnost či pro veškeré obyvatelstvo jedné planety, solárního systému, galaxie, vesmíru, dimenze či pro veškerý jejich celek jako jednoho Stvoření.

Takže každá sentientní entita má ve své sentientní mysli singulární centrum. Toto centrum lze pojímat jako to nejnaternější uvnitř každé sentientní entity, z něhož jedinec řídí a ovládá svůj vlastní soukromý vesmír zákony a principy, formulovanými, ustanovenými a aktivovanými v tomto nejnaternějším uvnitř. Toto singulární nejzazší centrum jakékoli sentientní entity se nazývá Niterná mysl. Nejnaternější uvnitř této Niterné mysli se nazývá Nadjá. Niterná mysl každé sentientní entity je svou pozicí spojena a vztažena s Niternou myslí každé jiné sentientní entity a nejnaternější uvnitř Niterné mysli – Nadjá je spojeno a vztaženo přímo se svým Absolutním zdrojem – Nejvyšším. Protože se toto Nadjá každé sentientní entity odvozuje přímo z Absolutního já jsem Nejvyššího, je sídlem Nejvyššího v každé sentientní entitě. V něm je Nejvyšší přítomen všude. Z této přítomnosti má každá sentientní entita život a žije.

Niterná mysl každé sentientní entity je také přímo spojena se všemi ostatními singulárními objekty, které jsou centry jejich oblastí a sfér vlivu. Prostřednictvím tohoto spojení ustavují duchovní zákony a principy Niterné mysli zákony a principy přírodní, které ovládají a řídí jim odpovídající oblasti či celky, ať jsou jakékoli. V globálním případě je globální Niterná mysl všech sentientních entit spojena a vztažena s globálním singulárním objektem, který řídí jednu jednotlivou dimenzi nebo celé Stvoření.

Takže vše ve Stvoření je navzájem pospájeno, vztaženo a závislé vzhledem ke všemu ostatnímu skrze tato centra a nejnaternější uvnitř, jimi a z nich. V nejzazším smyslu jsou všechna spojena s Absolutním centrem a jeho Absolutním nejnaternějším uvnitř – s Nejvyšším, vytvářejíce jednotu, jednost a harmonii veškerého Stvoření.

Struktura veškerého Stvoření se může pojímat následovně: V zásadě existují tři globální dimenze. Souvztaží se třemi úrovněmi Absolutního zdroje čili Absolutní sentientní mysli a odvozují se z nich.

První dimenzí je niterná čili duchovní dimenze, která se odvozuje z Absolutního duchovně - niterného Nejvyššího a souvztaží s ním. Tato dimenze se skládá z nekonečného počtu a variety duchovních vesmírů a nekonečného počtu jejich galaxií, slunečních systémů, planet a nebeských těles.

Druhou dimenzí je dimenze intermediální čili duševní, která se odvozuje z Absolutního duševně - intermediálního Nejvyššího a souvztaží s ním. Tato dimenze také sestává z nekonečného počtu a variety zprostředkujících vesmírů a jejich galaxií, slunečních systémů, planet a jiných nebeských těles.

Třetí dimenze je dimenze vnější čili fyzická/přírodní, která se odvozuje z Absolutního fyzicko - vnějšího Nejvyššího a souvztaží s ním. Také tato dimenze se skládá z nekonečného počtu a variety vesmírů a jim odpovídajícího počtu a variety galaxií, slunečních systémů, planet a nebeských těles.

Dohromady tyto tři dimenze vytvářejí jedno celkové Stvoření, které se jeví ve formě sentientní entity, relativní k Jedné Absolutní sentientní entitě – Nejvyššímu, z Níž tato

sentientní entita odvozuje svou strukturu a přirozenost a s Níž ve všech ohledech souvztaží. Z této struktury a povahy lze zase a opět vidět, jak je vše ve Stvoření navzájem spojeno, vztaženo závislé.

Každá z těchto tří dimenzí je pak uspořádána do svých tří poddimenzí – niterné, zprostředkující a vnější. Každá z těchto tří subdimenzí je pak strukturována do svých tří vlastních stupňů – niterného, vnitřního a vnějšího. Každý z těchto tří stupňů je pak strukturován ve svých třech vlastních podstupních – niterném, vnitřním a vnějším a tak to jde ve všech dimenzích dále a dále ad infinitum.

Každý niterný stupeň je centrem své vlastní sféry a je spojen s niterným stupněm, ve vztahu k niternému stupni a odvozuje se z niterného stupně jemu předcházející úrovně až úplně dovnitř ke globální niterné - duchovní dimenzi. Každý intermediální stupeň je spojen s intermediálním stupněm, vztahuje se k intermediálnímu stupni a odvozuje se z intermediálního stupně své předcházející intermediální úrovně a skrze své vlastní niterné centrum je napojen niterným centrem až po globálně - zprostředkující - duševní dimenzi a dimenzi niterné - duchovní. Obdobně je každý vnější stupeň spojen s vnějším stupněm, má vztah k vnějšímu stupni a odvozuje se z vnějšího stupně své předcházející úrovně a prostřednictvím svých vlastních niterných a intermediálních center je spojen se všemi ostatními niternými a intermediálními centry až po globální centra vnější - fyzické dimenze, intermediální - duševní dimenze a niterné - duchovní dimenze.

Tak je završen celý okruh Stvoření a stojí tu jako dokonalá replika Absolutního zdroje – Nejvyššího, z Něhož odvozuje tuto strukturu a vzájemnou propojenost a s Nímž ve všech ohledech souvztaží.

Interdimenzionální propojení a vztažení je určeno principy a zákony souvztažností. Tyto zákony a principy stanoví, že každé nastávání vzniká a je započato v nejniternější - duchovní dimenzi a má okamžitý synchronní a simultánní dopad, důsledek a následek v probíhání intermediální - duševní dimenze a ve stávání se vnější - fyzické čili přírodní dimenze. Zároveň taková nastávání cyklicky postupují v každé dimenzi způsobem spojitým a následným, dokud nejsou přijata a nepůsobí ve všech úrovních, stupních, krocích a aspektech v rámci každé dimenze. Prostřednictvím singulárních center dimenzionálních oblastí a těmito centry existuje neustálá zpětná vazba toho, jak taková nastávání probíhají a stávají se a jak jsou přijímána, jak se na ně působí, jak se prožívají a dále se rozvíjejí. Tato zpětná vazba ze všech existujících center singularit, ať jakkoli lokální či globální, je synchronním a simultánním nastáváním a zároveň je cyklická a kontinuální v rámci každé dimenzionální globality a mezi všemi jejími singulárními lokalitami.

Existuje tedy spojitý tok a diskrétní nastávání informací o tom, jak se věci mají v každém daném stavu a procesu synchronnosti a v každém daném okamžiku spojitosti do nejmenších podrobností všech zkušeností, reakcí a chování ze všech globalit, lokalit a singularit. Taková informace je okamžitě přijímána, vnímána a inkorporována nejzazším centrem veškerého Stvoření, které je přímo spojeno s Absolutním centrem Absolutního zdroje všech a všeho – Nejvyšším. Nejzazší centrum Stvoření – máje takové přímé a bezprostřední spojení a vztah s Nejvyšším – poskytuje v nečasu a v neprostoru Nejvyššímu okamžitě všechny informace, zkušenosti a stavy dění, které nastávají, probíhají a stávají se ve všech časech, prostorech, synchronnostech, simultanietách, jakož i ve všech globalitách, lokalitách a singularitách až po jednotlivou subčástici. Takže Nejvyšší celkem vzato synchronně pozná každý jednotlivý detail toho, co se u každého a v každé věci ve veškerém

Stvoření přihodí – bez ohledu na to, jak globální, nebo singulární či individuální on či ta věc je – postupně až k nejnižší subčástici a jejímu obsahu.

Prostřednictvím takového procesu Nejvyšší ovládá a řídí veškeré Stvoření, jakož i každou jednotlivou entitu kdekoli a kdykoli ve Jsoucnu a Bytí. Tento proces ovládání a řízení veškerého Stvoření Nejvyšším lze pojímat jako Absolutní Božskou prozřetelnost Nejvyššího. A jelikož Božská prozřetelnost působí z rozpoložení ne-časového a ne-prostorového, předvídá všechno dění a veškeré události kdekoli a kdykoli a v souladu s tím zařizuje nutná aranžmá a podmínky pro jejich uskutečnění a aktualizaci v časovo - prostorovém kontinuu a ve všech ne-časových a ne-prostorových stavech a procesech.

Každá jednotlivá sentientní entita je svou vlastní dimenzí. Jsou svou vlastní dimenzí, je v přesné a dokonalé souvztažnosti s dimenzí globální. Zákony a principy souvztažností, jak se formulují v principu č. 6, jsou tudíž plně platné a použitelné u každé sentientní entity a jejího vztahu ke všemu ostatnímu v celém Stvoření. Prostřednictvím svého vlastního singulárního centra – Niterné mysli – je sentientní entita spojena s každou jinou sentientní entitou ve své vlastní dimenzi způsobem spojitým a cyklickým a se svým protějškem a prostřednictvím těchto samých protějšků se všemi ostatními ve dvou ostatních dimenzích všemi směry až k nejzazšímu centru – nejzazší Niterné mysli veškerého Stvoření a, v nejzazším smyslu, s Nejvyšším. Protože Niterná mysl každé sentientní entity je vybudována z elementů Absolutního zdroje – Nejvyššího, je Nejvyšší vždy přítomen v každé jednotlivé Niterné mysli čili v každé sentientní entitě jako ve Svém vlastním Jsoucnu. Principem zde je to, že každý a jakýkoli element je součástí celku. Celek je ve své povšečnosti přítomen v každém a jakémkoli svém prvku. Nejvyšší je tudíž ve Své plnosti přítomen v každém a jakémkoli prvku, ať je takový element obsažen v jakémkoli konglomerátu.

Takže každá sentientní entita má stálý a neustálý přímý přístup k Nejvyššímu v Sobě. Fakticky by sentientní entita bez takového přímého přístupu nemohla být a existovat bez ohledu na to, zdali sentientní entita využívá tento přímý kontakt pro komunikaci či z jiných důvodů. Je to proto, že jakékoli plynutí života je možné jen z Absolutního zdroje Života – Nejvyššího, Kdož je Životem o Sobě a ze Sebe. Nikdo proto nemůže produkovat život sám sebou či v sobě, ale jen z Nejvyššího a prostřednictvím Něho/Ní. Odtud logická nutnost věčné přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každého.

Kvůli tomuto uspořádání a struktuře má každá sentientní entita bez ohledu na čas a prostor ve své Niterné mysli – z přítomnosti Nejvyššího v ní – informace o veškerém Stvoření. Takže každá sentientní entita potenciálně zná, co se odehrává na každém místě, v každé časové a prostorové linii, kondici, stavu, lokalitě atd. veškerého Stvoření.

Je řečeno, že každá sentientní entita to ví „potenciálně“. Tento výrok znamená, že taková znalost není sentientní entitě k dispozici aktuálně, protože žádná sentientní entita není absolutní. Jedině Absolutní sentientní entita má aktuální plnou znalost všeho a všech. Relativní kondice každé sentientní entity vzhledem k Nejvyššímu uvádí sentientní entitu do pozice, ve které má k dispozici každou znalost, jež je pro každou jednotlivou sentientní entitu v každém jednotlivém okamžiku jejího Jsoucnu a Bytí třeba a nutná. Když potřeba takového poznání vyvstane, sentientní entita se obrátí přímo k Nejvyššímu v jeho Niterné mysli a přijme tuto nutnou potřebnou znalost a informaci. Děje se zde to, že v přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli každé sentientní entity jsou vždy přítomny a k dispozici ve svém celku veškeré poznatky a informace do posledního detailu. Tyto jsou ale uvolněny do uvědomění každé sentientní entity

jen tehdy, když je třeba, pouze tam, kde je třeba, a jen v rozsahu, v jakém je třeba. Jestliže by se veškeré absolutní poznatky a informace ve svém celku uvolnily v jednom časovém okamžiku, sentientní entita by byla kvůli své relativní povaze okamžitě zničena. Dát absolutní poznání někomu relativnímu znamená toho někoho zabít. Proto jsou veškeré poznatky a informace, které jsou k dispozici v jedincově Niterné mysli, uvolňovány postupně, v progresivních krocích v souladu s jím zvoleným osudem a rychlostí duchovní progresse.

V niterné mysli každého existuje neustálá, stálá a věčná přítomnost Nejvyššího. Prostřednictvím této přítomnosti, jí a z ní je každý spojen, ve vztahu a komunikuje s kýmkoli jiným ve veškerém Stvoření. Jedinec si z pozice své vnější mysli může či nemusí být tohoto faktu vědom. (Toto tvrzení je povětšinou platné pro obyvatele zón vymístění, kteří vyvinuli nevědomé procesy a většina jejich životů probíhá kvůli aktivaci negativního stavu v nevědomí a neznalosti.)

Existuje mnohospměrná a jednosměrná úroveň a stupeň vzájemné propojenosti, vztáženosti a komunikování všeho ve Stvoření.

Mnohospměrný modus je vždy diskretní, synchronní, simultánní a trojitý. Tento způsob je možný pouze prostřednictvím následujících souvztážeností: Za prvé je to proces nastávání, který je stavem a rozpoložením duchovně - niterné dimenze; za druhé je to proces probíhání takových nastávání, který je stavem a rozpoložením dimenze zprostředkující - duševní; a za třetí je to proces stávání se probíhání takových nastávání, který je stavem a rozpoložením vnější - fyzické dimenze, včetně všech zpětných vazeb přijímání, vnímání, reakcí a zkušeností. Tento typ vzájemného propojení, vztáženosti a komunikování nezávisí na časově - prostorovém kontinuu, ale je ne-časové a ne-prostorové povahy. Překračuje všechny lokální zákony a principy, které ovládají a řídí každou oblast. Toto jsou takzvaná nelokální spojení.

Jednosměrný modus je na straně druhé vždy spojitý, nediskretní, následný a lokální a podléhá místním zákonům a principům. Postupuje od nejvyššího k nejnižšímu, od většího k menšímu, od obecného k jednotlivému a od nejhrubšího k nekonečně jemnému. Vzájemné propojení a vztahy takového probíhání jsou zřejmé, a nepotřebují tudíž žádný komentář. Tento modus je závislý na časově - prostorových kategoriích Stvoření.

Všechny dimenze odděleně a ve vší své pospolitosti lze pojímat jako mající své vlastní stupně. Takže duchovní dimenze má svůj vlastní duchovně - duchovní stupeň, duchovně - duševní stupeň a duchovně - fyzický stupeň. Zprostředkující dimenze má svůj vlastní intermediálně - duchovní stupeň, intermediálně - duševní stupeň a stupeň intermediálně - fyzický. Dimenze fyzická má svůj vlastní vnější - duchovní stupeň, vnější-zprostředkující stupeň a zevní - fyzický stupeň.

Každá dimenze a každý stupeň v dimenzi jsou ovládány a řízeny souborem zákonů a principů, které jsou platné a použitelné jen místně v každém stupni a v každé dimenzi. Není možné žádné působení či přesun lokálních zákonů a principů z jedné dimenze do druhé. Jestliže se na všechny ostatní principy a zákony pohlíží prostřednictvím těchto zákonů a principů lokálních, jsou jedny druhými navzájem nerozpoznatelné a nepojímatelné.

Existuje však soubor zákonů a principů, které přesahují všechny místní a dimenzionální zákony a principy. Tento soubor překlenuje a sjednocuje všechny dimenze a jejich stupně. Tento soubor se nachází uvnitř centrálně umístěného singulárního objektu, jímž, jehož prostřednictvím a z něhož jedinec může komunikovat

se všemi ostatními a všichni ostatní mohou komunikovat s tímto jedincem všemi způsoby komunikace v jsoucnu a bytí bez ohledu na čas a prostor.

Aby se tyto zákony a principy aktivovaly, jeden musí být s to se na okamžik oddělit a opustit všechny zákony a principy, jimiž je ovládán a řízen ve své oblasti. Taková schopnost to učinit je inherentní ve všech singularitách prostřednictvím vlastnictví individuálního centrálně umístěného objektu, který je spojen se všemi centrálně umístěnými objekty, či v případě sentientních entit, prostřednictvím vlastnictví Niterné mysli v nich, která je spojena se všemi ostatními Niternými myslmi ve jsoucnu a bytí. Niterná mysl každého jedince nepodléhá zákonům a principům žádné lokality. Namísto toho podléhá zákonům a principům, které ovládají a řídí Stvoření jako celek, jako povšechnost jeho jsoucnu a bytí. Tyto zákony a principy jsou nadřazeny všem ostatním zákonům a principům ve jsoucnu a bytí.

Existuje neustálý pohyb veškerého Stvoření směřující k jeho nekonečné expanzi simultánně k nitru a k vně. Tento princip se odvozuje z Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Protože Stvoření bylo stvořeno z této Absolutní přirozenosti v relativní pozici k Ní, je svým jsoucnem a bytím motivováno být jako Stvořitel. Protože ale vzniká z Absolutního stavu a Rozpoložení, nemůže být absolutním či svým vlastním Stvořitelem. Nedostatek tohoto stavu je kompenzován procesem stále většího přibližování takovému absolutnímu stavu. Toto je princip Stvoření – nekonečná expanze dovnitř i ven. Nekonečné rozšiřování Stvoření vždy probíhá v následných krocích a ne způsobem spojitým. Takže když je dosaženo jednoho kroku, zůstává, dokud nevyčerpá svou užitečnost a účel. Proces využívání a vyčerpání užitečnosti každého kroku se odehrává způsobem spojitým. To znamená, že v rámci každého zvláštního kroku se odehrává neustálý pokrok od nejnižšího poznání a pochopení obsahu tohoto kroku. Když je z tohoto kroku vyzískáno všechno poznání a pochopení, tento krok dochází svého konce a do jsoucnu a bytí vchází krok nový, vybudovaný na kroku předešlém.

Tento princip platí ve všech dimenzích a ve všech jejich stupních. V nejzevnějším stupni Stvoření na konci kroku předcházejícího a na začátku kroku následujícího veškerý zevní stupeň kolabuje a spadne sám na sebe, čímž je připraven na další progresivní krok svého jsoucnu a bytí. Takový krokový proces lze pojímat jako cyklický od jednoho cyklu ne-času a času i ne-prostoru a prostoru k dalšímu cyklu času a prostoru a ne-času a ne-prostoru.

V diskrétním módu jsoucnu a bytí lze tento krokový proces pojímat jako cyklický od jednoho cyklu stavu a rozpoložení k dalšímu cyklu stavu a rozpoložení. To je jeho ne-časový a ne-prostorový cyklus.

Každý spojitý a diskrétní cyklus přesahuje ve všech ohledech cyklus předešlý.

Mezi cykly existuje přechodný stav, během něhož se koná úplné ohodnocení všech poznatků, zkušeností během tohoto cyklu získaných. Tento proces se někdy lidmi na Zemi pojímá jako poslední soud a konec světa. Když se toto ohodnocení završí, je veškeré Stvoření připraveno k tomu, aby nastal následující přesahující cyklus. Ve fyzických vesmírech fyzické dimenze je hmotě, předešle zkolabované do přechodného stavu, dán Nejvyšším nový popud, popud, který dává zrod novým vesmírům, které přesáhnou cokoli předešlého ve jsoucnu a bytí.

Ve všech ostatních dimenzích (nehmotných) se jim odpovídající vesmíry stahují zpět do nitra, aby se znovu ohodnotily, modifikovaly a doplnily novým. Jsou následně

uvolněny pro nový obsah a formu v souladu s přesahujícím chápáním a poznáním relevantním dalšímu cyklu duchovní progresu, který vchází do jsoucna a bytí.

Tento proces běží až do věčnosti. Expanze Stvoření se aktualizuje a realizuje zcela jen tímto procesem. Žádný jiný způsob expanze není možný. Takto se Stvoření pohybuje směrem k většímu přiblížení Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Tento proces je vždy iniciován v uvnitř a k uvnitř, k většímu stupni niternosti, kde přebývá Nejvyšší, Kdož je Absolutním uvnitř. Z něho se odvozuje proces expanze do vně ve všech zevních a formálních nádobách jako reflexe a souvztažnost této vnitřní duchovní progresu. Zde je třeba si uvědomit, že je možno být „vně“ jen z „uvnitř“. Takže jakékoli změny v uvnitř jsou doprovázeny simultánními změnami ve vně; uvnitř přizpůsobí to vně pro jeho změny. Takto je vně vždy expandováno v souladu s dosaženým stupněm duchovního pokroku svého uvnitř, z něhož odvozuje veškeré své jsoucno a bytí.

Proces popsaný výše v principu č. 10 je výsledkem aktivit sentientních myslí. Dimenzionální rozpoložení, stavy a procesy spolu se všemi svými singularitami, lokalitami a globalitami reflektují aktivity a odpovídají i podléhají aktivitám sentientních myslí. Takže cokoli se stane v sentientních myslích, formuje dle sebe, ovlivňuje, ovládá, řídí a modifikuje a určuje to, co se stane v jejich vnějších prostředích.

Proto všechny cykly progresu, reflektované v celém Stvoření, jsou cykly progresu sentientních myslí. Ty jsou těmi, kdo jsou věčně motivovány, aby aproximovaly svého Stvořitele.

Tento princip cyklů a jejich progresu se ovšem vztahuje plně na jednu jednotlivou mysl, na sentientní mysl jedné společnosti, jednoho člověčenstva, jednoho národa, jedné planety, jednoho slunečního systému, jedné galaxie, jednoho vesmíru, jedné dimenze a konečně, jednoho veškerého Stvoření v jeho celku.

Takže když je jedna jednotlivá sentientní entita připravena přesáhnout sebou zvolený stupeň či zosobněný a individualizovaný cyklus, je stažena dovnitř kvůli novému ohodnocení, oznámkování, určení a posouzení. V okamžiku takového stažení zpět zevnější forma vnějšího stupně (jakou je například fyzické tělo lidských tvorů) kolabuje a umírá navracejíc se ke svým původním elementům, kde je reabsorbována do svého elementárního stadia. Během tohoto období nového hodnocení či soudu je sentientní entita v přechodném stavu, kde si zvolí, po svém vlastním niterném posouzení, nejvhodnější přesahující cyklus pro svou individualizovanou a osobní duchovní progresi. Jakmile se takový výběr učiní, sentientní entita zaujme své místo a pozici ve zvoleném cyklu; z tohoto místa a pozice získává novou zevní formu relevantní tomuto jednotlivému cyklu. Taková forma se zachovává, dokud není sentientní entita připravena učinit další krok ve svém vlastním duchovním pokroku. V přechodném stavu má sentientní entita zevní formu, která je relevantní stavu posuzování a opětovnému zhodnocení.

Podobný proces se přesně týmž způsobem odehrává u všech sentientních entit, ze kterých se skládá národ, stát, planeta, sluneční systém, galaxie, vesmír nebo u všech sentientních entit v jedné dimenzi anebo v celém Stvoření.

Takže lze takové cykly pokroku rozeznávat v jednom globálním cyklu, který se vztahuje ke všem sentientním entitám veškerého Stvoření nebo který se vztahuje k sentientním entitám jedné dimenze nebo jednoho vesmíru či jedné galaxie anebo jednoho slunečního systému či jedné planety nebo, nakonec, k jedné jednotlivé sentientní entitě. Kdyby se změřilo trvání takových cyklů v časových jednotkách, které používají lidští tvorové na Zemi, mohlo by se trvání jednoho časového cyklu pro

sentientní entity celého Stvoření velmi hrubě aproximovat přibližně jedním trilionem roků (1 000 000 000 000 000 000 = 10 na 18 roků) či méně, nebo tím, co duchovně souvztáhá s pojmem „jeden trilion roků“. (Chápání tohoto pojmu je zde modifikováno ve srovnání s tímž termínem použitým v „Základech lidské duchovnosti“. V době psaní této knihy byl tento termín použit na život jednoho vesmíru. V duchovním smyslu bylo veškeré Stvoření pojímáno jako jeden vesmír. Avšak v průběhu psaní té knihy nebyla doba zralá pro hlubší porozumění tomuto pojmu.)

Na straně druhé trvá jeden cyklus jedné dimenze přibližně jednu biliardu roků (1 000 000 000 000 000 = 10 na 15 roků) či méně, neboli tolik, s čím duchovně souvztáhá termín „jedna biliarda roků“.

Jeden cyklus jednoho vesmíru trvá přibližně až padesát miliard roků (50 000 000 000 = 5x 10 na 10 roků) neboli tolik, s čím duchovně souvztáhá toto číslo.

Jeden cyklus jedné galaxie trvá přibližně až třicet miliard (30 000 000 000 roků) či více roků či tolik, s čím toto číslo duchovně souvztáhá.

Jeden cyklus jednoho slunečního systému trvá přibližně až deset miliard roků (10 000 000 000 roků) či více, neboli tolik, s čím souvztáhá toto číslo.

Jeden cyklus jedné planety trvá přibližně několik miliard roků (2-10 000 000 000 roků), neboli tolik, s čím duchovně souvztáhá toto číslo.

Jeden cyklus jednoho lidstva na planetě trvá přibližně několik milionů roků (2-10 000 000 roků), neboli tolik, co duchovně souvztáhá s tímto číslem.

Jeden cyklus jedné společnosti trvá přibližně několik století (200-1000) či tolik, s čím duchovně souvztáhá toto číslo.

A konečně jeden cyklus jednotlivé sentientní entity trvá přibližně několik dekád (20-100) či více, či tolik, s čím toto číslo duchovně souvztáhá.

Tato časová měřítka jsou však velmi hrubá a přibližná a široce variují od jednoho cyklu ke druhému. Fakticky mohou být o mnoho delší či kratší v závislosti na kvalitě a obsahu každého probíhajícího cyklu. Některé ideje, které se manifestují v nějakém jednotlivém cyklu, vyžadují mnohem delší čas k tomu, aby vyčerpaly a využily plně svou užitečnost a poučení. Jiné nevyžadují tolik času. Avšak zacházíme-li s časovými elementy, je třeba si pamatovat, že časové kategorie jsou použitelné jen ve fyzické - zevní dimenzi. Všude jinde neexistuje objektivní čas, ale spíše rozpoložení stavů, procesů a duchovních a duševních pocitů. Proto je čas subjektivní v tom, že co se může u jednoho zdát a pociťovat jako miliony roků, bude se u jiného zdát a pociťovat jako několik hodin.

Aby se to znovu zopakovalo: Tyto fyzické časové elementy jsou velmi surové, jen hrubé a nepřesné aproximace stavu a procesu každého cyklu bez ohledu na to, zdali se cyklus vztahuje k veškerému Stvoření či k jedné jediné sentientní entitě. S čím se zde počítá, nejsou elementy času, ale rozpoložení každého stavu a procesu, které se odehrávají v každém cyklu. Takže cyklus trvá, dokud nevyčerpá svou užitečnost na každém stupni svého vyskytování. Přítomný cyklus však bude trvat ve srovnání mnohem kratší dobu, kvůli aktivaci negativního stavu v tomto cyklu. Nejvyšší účastníkům současného cyklu slíbil, že značně zkrátí jeho délku.

Když jsou tedy kupříkladu sentientní entity celé planety nebo celé galaxie či celého vesmíru nebo celé dimenze anebo veškerého Stvoření připraveny přesáhnout cykly předešle zaujaté, stahují se do nitra ke svému poslednímu soudu. Během tohoto přechodného období všechna jim odpovídající zevní prostředí zkolabují, poněvadž jsou udržována nedotčena a v neustálém pohybu přítomností sentientní mysli v nich. Když je přechodné období završeno a jsou učiněny nové volby, zkolabované vnější prostředí, které se jevílo ve formě dimenzí, vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet a těles, je znovuuspořádáno, přestavěno, přeskládáno, restrukturalizováno a předěláno do vyššího řádu. Tento vyšší řád bude zcela odrážet a přibližovat přesahující cyklus duchovní progrese, který vchází do jsoucna a bytí. Poté, co všechny sentientní entity završí tento proces, bude zkolabovaným vnějším prostředím v jejich nově uspořádané, restrukturalizované, přebudované, přeskládané a předělané formě dán nový popud Nejvyšším. Pro takový popud Nejvyšší využívá všechny zkombinované energie všech sentientních entit v kombinaci s Jeho/Její Absolutní energií a nový cyklus Stvoření, který přesáhne vše, co předcházelo v jsoucnu a bytí, vstoupí do své plodnosti.

Pozemští vědci tento proces označují jako zrod či zánik vesmíru. Nejsou však s to vědět, co se odehrálo před zrozením takového vesmíru, ani dojista nevědí či neznají to, co se bude dít po tzv. „zániku“ vesmíru.

Ve skutečnosti se to od věčnosti do věčnosti odehrává a bude odehrávat dle shora popsaného procesu.

Shora popsané principy duchovní metafyziky pojmají stav událostí ve skutečném a pravém Stvoření. Takto se to zde přibližně odehrává.

Lze však pojmát některá jiná dočasná a přechodná anti-jsoucna a anti-bytí, která jsou zcela vymístěna ze skutečného a pravého Stvoření a jeho jsoucna a bytí. Geneze výskytu takové situace byla popsána v první kapitole této knížečky.

Za účelem duchovní metafyziky lze pojmát, že Stvoření je doprovázeno vymístěnými zónami, které jsou souběžné se všemi dimenzemi a jim odpovídajícími vesmíry, galaxiemi, slunečními systémy a planetami.

Jak se uvedlo předtím, jsou tyto zóny výsledkem toho, že všechny sentientní entity v celém Stvoření si uvědomují existenci možnosti svobodné volby odmítnout, popřít či zdeformovat veškeré duchovní principy pozitivního stavu a Nejvyššího. Pozitivní stav je pravým Stvořením. Takové uvědomění je dostatečné k objevení se zón vymístění, kam dopadají vedlejší produkty energií, vytvářených stálým stavem uvědomění protikladné možnosti volby, kterou má každá sentientní entita, a formují se do podoby anti-jsoucna a anti-bytí. Jejich účelem je být protikladem pravému jsoucnu a bytí. Tyto zóny jsou ve většině případů neobydlené a prosty jakéhokoli sentientního života. Jen velmi malá oblast je v nich aktivována zde pobývajícími pseudosentientními entitami, jež byly plně sentientní, ale rozhodly se experimentovat se zónami aktualizací a realizací opačné možnosti volby. V okamžiku zahájení tohoto experimentu vypadly ven do těchto zón vymístění a zorganizovaly se do pseudospolečností, které si vyvozují své „zákony“ a „principy“, které vládou a panují anti-jsoucnu a anti-bytí.

Pouze ohraničený počet a druh sentientních entit ve srovnání s jejich nekonečným počtem a varetou se ze své svobodné vůle a volby rozhodl stát se součástí takového uspořádání. Takže ačkoli jsou zóny vymístění souběžné s každým jsoucnem a bytím, jsou ve většině případů neaktivní a neobydlené. Jen malá oblast v nich se stala aktivním udržovatelem anti-jsoucna i anti-života. Tyto aktivované zóny lze nazývat

negativní stavem, sestávajícím z anti-jsoucna a anti-bytí, které se stalo reálným, protože bylo donuceno se stát reálným vůlí jistých sentientních entit.

Aktivované zóny vymístění nemají život samy o sobě a sebou, ale žijí životem ukradeným z pravého Stvoření a jeho odpadků. V tomto ohledu mohou být obyvatelé takových zón, kteří je ožívují, oprávněně nazváni parazitujícími na pravém životě a jeho odpadcích, na situaci, která jim dává jistou podobnost s životem, racionalitou a sentiencí.

Protože je ale účelem těchto zón být protikladem všemu, co je pravým životem a z něho, cokoli je v těchto zónách zosnováno, má destruktivní, negativní, zlou a kataklyzmatickou povahu. Život používají k ničení života. Jsoucno a bytí používají k ničení jsoucna a bytí. Takže fakticky mají jen antijsoucno a antibytí a jsou naživu a pocházejí z odpadků pravého života, pravého jsoucna a bytí. Kdyby se takové odpadky nevyskytovaly, neměli by žádnou potravu a nápoj pro své přežití.

Zóny vymístění jsou původci všech negativních událostí, dějů a dění od okamžiku jejich objevení se až do okamžiku jejich zmizení. Uvnitř pravého Stvoření nemůže nikdy vzniknout nic negativního či protivného. Proto nic negativního, špatného, zlého či protivného nemá žádný vliv, dopad či význam vzhledem k pravému a skutečnému Stvoření. Cokoli se v zónách vymístění odehrává, odráží se po všech zónách prostřednictvím jejich černých děr, které lze pojímat jako jejich negativní centra, jimiž jsou navzájem propojeny, vztaženy a vzájemně závislé. Komunikování probíhá dle zákonů a principů negativních souvztažností: Cokoli pozitivního je zjištěno z odpadků pravého Stvoření (dle principů vypuzení: Odpadky a jejich obsah jsou v pravém Stvoření vypuzeny. Tudíž cokoli není v tomto zavrženém, odpadním stavu, je pozitivní a dobré, protože je to ve Stvoření ponecháno a tvořivě začleněno, a tudíž tomu negativní stav může oponovat.), je okamžitě obráceno v opak a vydáváno za pravý princip života. Takže veškeré haraburdí, veteš, smetí, popel a odpadky se hodnotí jako ze všeho nejvyšší komodity, nedocenitelné a nutné pro udržování skutečného života.

Protože aktivované a obydlené zóny vymístění vznikají z relativních rozpoložení, stavů a procesů stvořených sentientních entit, nemohou mít ve svém aktivovaném a obydleném módu věčné trvání. Aby aktivovaný negativní stav mohl trvat věčně, musel by se odvozovat z Absolutního zdroje – Nejvyššího. Taková situace nemůže nastat. Proto stav a proces aktivace a obydlení zón vymístění je možný jen v jednom zvláštním cyklu jsoucna a bytí. Jakmile tento zvláštní cyklus dojde ke svému konci a nový cyklus bude připraven nastoupit jako následovník předešlého, všechny aktivované a obydlené zóny vymístění se deaktivují a vylidní a negativní stav zmizí z myslí těch, kdo jej prve aktivovali.

V mezidobí posledního soudu budou všichni účastníci a udržovatelé negativního stavu ze své svobodné vůle a volby osvobozeni a zbaveni nevědomosti, omezenosti, šilenství, slepoty, patologičnosti, nevědomých procesů a nereálnosti negativního stavu a z pravé reality a pravého života Stvoření jim budou předloženy nové možnosti volby. Protože v přechodném stavu je každý kvůli objektivnosti svobodný a nemůže být ovlivňován ničím negativním, nikdo nebude chtít opětovně aktivovat negativní stav.

Toto je jeden z důvodů, proč negativní stav může mít jen omezené trvání na jeden zvláštní cyklus jsoucna a bytí ve Stvoření. Během tohoto cyklu naplní účel svého existování, vyčerpá zcela svou užitečnost a umožní zkušenost života bez duchovnosti. Navíc v průběhu tohoto cyklu negativní stav odebere u těch, kdo se v něm chtěli zúčastnit, jakoukoli svobodu a nezávislost v konání voleb.

Důležitým, vitální a kritickým bodem zde je si uvědomit, že když sentientní entity ze své svobodné vůle souhlasily se svobodnou účastí na aktivaci negativního stavu v zónách vymístění, taktéž odsouhlasily a ze své svobodné vůle zvolily dvě esenciální podmínky této volby:

Za prvé, aby, pokud to bude nutné, byly všechny vzpomínky na tuto volbu po dobu trvání celého cyklu Stvoření vymazány;

za druhé, že budou osvobozeny a propuštěny na svobodu z negativního stavu někdy v průběhu tohoto zvláštního cyklu – cyklu, který umožnil negativnímu stavu, aby byl z důležitých duchovních důvodů aktivován – nebo tehdy, když tento specifický cyklus splní svou užitečnost a bude nahrazen cyklem novým, transcendentním.

Aby se použilo vašich hrubých a nepřesných termínů lidských časových kategorií, nikdo ve Stvoření a ze Stvoření nesouhlasil dobrovolně se účastnit v negativním stavu déle než jeden trilion roků, což je přibližná délka trvání celého cyklu Stvoření. To ovšem neznamená, že negativní stav musí být aktivován po celou dobu trvání tohoto cyklu. Znamená to, že může, pokud si tak účastníci zvolí. Jelikož čas nemá v diskrétním módu jsoucna a bytí žádnou relevanci, jeden trilion roků se může, pokud to bude nutné, subjektivně zkondenzovat na jeden den nebo expandovat do pocitu věčnosti. (Na základě této schopnosti a v tomto smyslu lidé věří, že v pekle musí být na věčnost, jak naznačuje doslovný smysl Bible.) Avšak v objektivním módu jsoucna a bytí nikdo ze své svobodné vůle a volby nesouhlasil s tím, aby se jeho pobyt v negativním stavu protáhl déle než jeden cyklus Stvoření.

Jelikož to byla původní volba, dohoda a proklamace všech účastníků tohoto podniku, je zřejmé, že negativní stav nemůže existovat věčně a navěky. Jeho trvání na věčnost a věčně by bylo porušením původní dohody, volby a proklamace. Nejvyšší nemůže porušit Svě vlastní dohody.

Před tímto zjevením ovšem nikdo o této situaci nevěděl. Avšak aktivace zón vymístění nyní přichází ke svému konci a nedávno se započal proces postupné úplné eliminace všech aktivit a zabydlování zón. To dle slibu, který Nejvyšší učinil v počátečním kroku jejich iniciace.

Jako součást procesu této eliminace jsou Nejvyšším poskytnuta zjevení o rozličných záležitostech týkajících se této situace spolu s tímto zjevením o struktuře a povaze Stvoření, o dočasnosti aktivace a obydlení zón vymístění a o principech pravé duchovní metafyziky.

V závěru je nutno znovu vyslovit jeden z nejdůležitějších a nejjednodušších principů vůbec: Cokoli se zde zjevuje, je zjeveno lidským tvorům pro další krok pozemského vývoje – pro první krok Nového věku, který je na počátku svého procesu. Proto jsou obsah a pochopení tohoto zjevení omezeny na rozsah chápání, který je v tomto kroku k dispozici. To znamená, že existuje přesahující chápání všeho tohoto, které není v této době a pro tento krok k dispozici. To bude zjeveno pro následující přesahující krok na konci tohoto kroku, kdy mu lidé budou schopni a připraveni porozumět v jeho přesahujícím významu. Avšak pro tuto dobu jsou současně zjevené poznatky dostatečné, správné, vhodné a vyčerpávající. Cokoli více, než bylo doposud zjeveno za přítomných podmínek lidského duchovního stavu událostí, by bylo mimo lidský dosah, a tudíž by jim to nedávalo žádný smysl.

Tot' vše.